

Reformace č. 42

**Hospodine, skalní štíte můj, má pevná tvrzi, vysvoboditeli,
Bože můj, má skálo, utíkám se k tobě, štíte můj a rohu spásy,
nedobytný hrade!“ (Ž 18,3)**

Právě tak jako ptáci, kteří chtějí uniknout sítím a léčkám ptáčníků, musí létat hodně vysoko, tak i my musíme vzlétnout až k Bohu a vyzdvihnout se nad zkázu, marnost i podvodné triky světa, chceme-li se uchránit před mnohými léčkami a nesčetnými pokušeními.

Robert Cawdray (1538-1604)

OBSAH

Král objeven a hned ohrožen (Mt 2,1-23).....	3
Ošklivost Vánoc	13
Narození z panny (Mt 1,23).....	26
Vytrvat ve víře (Žd 3,12-19).....	43
Neomylnost – kde ji najít a jak ji používat.....	57
Víš, o čem je kříž?	78

KRÁL OBJEVEN A HNED OHROŽEN (MT 2,1-23)

Charles H. Spurgeon (1834 - 1892)

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

(Ze Spurgeonova komentáře k Matoušovu evangeliu, přeložila Wilma Zbořilová)

1-2: „Když se narodil Ježíš v judském Betlémě za dnů krále Heroda, hle, mudrci od východu se objevili v Jeruzalémě a ptali se: „Kde je ten právě narozený král Židů? Viděli jsme na východě jeho hvězdu a přišli jsme se mu poklonit.“

Král se narodil a nyní má být i uznán. V téže chvíli je ohrožen. Narodil se za vlády jiného krále, potomka z edomského rodu, který násilím uchvátil trůn Davidův. Království světa vzdorují vládě našeho Pána. Tam, kde se Ježíš zrodí, jistě vládne nějaký Herodes. Je podivuhodné, že „mudrci zdaleka“ věděli, že se narodil veliký Král a přišli z veliké dálky, aby mu vzdali poctu, Málokdy se stává, že světští mudrci sklánějí kolena před Ježíšem, ale když moudří lidé hledají našeho Pána; skutečně jsou moudří. Toto jistě byli lidé zbožní, když jim i hvězdy mluvily o Bohu. Oni rozuměli neobyčejnému světelnému tělesu, které ohlašovalo narození přicházejícího Člověka, na kterého čekali mnozí ve všech zemích. Hvězdy nás mohou vést, jsme-li ochotni být vedeni k Bohu. Pane Ježíši, ať všechno ke mně mluví o Tobě. Kéž bych byl vpravdě veden, až bych Tebe našel.

Mudrci nebyli spokojeni pouhým viděním hvězdy, ale chtěli vidět samého Krále. Když ho pak spatřil, poklonili se mu. To bylo bezpochyby uznání Jeho božství: „Přišli jsme se mu poklonit.“ Pane, prosím Tě, ať se Ti všichni moudří lidé klanějí!

3: „Když to uslyšel Herodes Král, znepokojil se a s ním celý Jeruzalém.“

Herodes je výslovně nazván „Herodes král“. V tom postavení je nepřitelem našeho Krále. Ve smutném postavení jsou ti, které náš Král rozčiluje. Někteří, podobně jako Herodes ztrácejí „pokoj“ z obavy, že ztratí postavení a úctu, když pravá víra má úspěch. Mnozí mají nejistotu a obávají se, že Ježíšova přítomnost je oloupí o radovánky, anebo je vyzve k nedobrovolným obětem. Ó Ty, který jsi Králem nebe, Tvá přítomnost mne netrápí, Ty jsi moje radost!

Hle, vliv jednoho člověka! Herodův neklid ovlivnil „celý Jeruzalém“. To proto, že tento krutý král se těšil z krveprolití a jeho zamračené obočí znamenalo pro mnohé smrt. Nešťastný Jeruzalém je znepokojen narozením Spasitele! Nešťastný lid, kterého pravá zbožnost odpuzuje!

4: „Svolal proto všechny velekněze a zákoníky lidu, a vyptával se jich, kde se má Mesiáš narodit.“

Když se pozemský král plete do theologie, je to špatné znamení pro pravdu. Herodes mezi velekněžími a zákoníky lidu zůstává Herodem. Někteří mohou být velice zběhlí v bibli, a mohou se stát ještě horšími tím svým věděním. Jako Herodes zneužívají toho, čemu se naučili, anebo jako zákoníci mohou vědět hodně o Pánu Ježíši, a přece nemají srdce pro Něho.

5-6: „Oni mu odpověděli: „V judském Betlémě; neboť tak je psáno u proroka: A ty Betléme v zemi judské, zdaleka nejsi nejmenší mezi knížaty judskými, neboť z tebe vyjde vévoda, který bude pastýřem našeho lidu, Izraele.“

Ve svém závěru měli pravdu, a přece jim pravda byla zastřena. Ježíš se měl narodit v městě Davidově, v Betlémě, které je přeloženo jako „Dům chleba“. Ač to bylo městečko malé, proslavilo se Jeho narozením. Ježíš všechno zušlechtí, čeho se dotkne. Tito zákoníci věděli, kde najdou text o narození Spasitele a mohli prstem ukázat na mapě, kde se narodí, a přesto neznali Krále, ani se nestarali, aby ho vyhledali. Ať se nikdy nestane, abych byl mistrem v biblických vědách, v zeměpisu, v prorocích a theologii, a přece nepoznal Toho, o kterém Písma hovoří.

S radostí uznávám název Vévoda, který je zde dán Pánu Ježíši! Jsme duchovním Izraelem, když On nám vládne. Kéž brzy přijde doba, kdy pravý Izrael spatří vládu vloženou na jeho ramena!

7: „Tehdy Herodes tajně povolal mudrce a podrobně se jich vyptal na čas, kdy se hvězd ukázala.“

Těší nás dychtivé bádání. Ale zde byl horlivec se špatnými úmysly. Mnozí se hrabou ve svatých věcech, aby je vyvrátili, anebo jinak je poškodili. Takové bádání je špatné. Když se něco důkladně prošetřuje, domníváme se, že něco není v pořádku. A přece to nemusí být vždy tak. Ať je tomu jakkoli, pravda se světla nebojí. Když se lidé vyptávají, budme hotovi vydat jim svědectví o našem Pánu, a o všem, co s Ním souvisí.

8: „Potom je poslal do Betléma a řekl: „Jděte a pátrejte důkladně po tom dítěti; a jakmile je naleznete, oznamte mi, abych se mu i já šel poklonit.“

Bídny a lstivý ničema! V srdci měl vražedné úmysly, ale zbožná přání na jazyku. Ať žádný z nás není pokrytec jako Herodes. Slibovat něco a úmyslně to kazit – to je podvod, velmi užívaný v naší době.

Všimni si, že mudrci vůbec neslíbili, že se vrátí k Herodovi. Oni určitě cítili, že všechno to horlivé vyptávání nebylo právě tak čisté, jak se zdálo být, a proto jejich mlčení neznamenalou souhlas. Nemusíme věřit všemu, co se hlasitě prohlašuje, ani dělat všechno, co se nám nařizuje, jinak bychom pomáhali zlým plánům.

9-10: „Oni krále vyslechli a dali se na cestu. A hle, hvězda, kterou viděli na východě, šla před nimi, až se zastavila nad místem, kde bylo to dítě. Když spatřili hvězdu, zaradovali se velikou radostí.“

Ano, „dali se na cestu“ a byli moudří, že odešli z Herodovy zkažené společnosti. Oni se s ním nespolečili. Vyslechli jeho falešné vyznání a odešli svou cestou. Hvězda se objevila, když se tyran ztratil. Hvězda asi byla meteor anebo pohyblivé světlo komety, které dosti dlouho bylo vidět na západní obloze a vedlo je do Judeje. Potom přestalo být viditelné, avšak zasvítilo zase, jakmile opustili Jeruzalém. My nemusíme stále vyhlížet po viditelných znameních pro své potěšení, avšak velice se radujeme, když nám je Pán poskytne. Netoužíme po hvězdě ani po vnějších viděních, nýbrž po samém Ježíši. A přece jsme rádi, když nás nebeské světlo oblaží v našich duších. Pan, ukaž mi znamení dobré, ono mně obšťastní. Ukaž mi sebe samého a já se „zaraduju velikou radostí.“

Hle, hvězdy nahoře a lidé dole prokazují poslušnost nově narozenému Králi! Má duše, neopzdí se ve chválení svého Spasitele! Hvězda se hnula,

„až se zastavila nad místem, kde bylo dítě“. - Tak mé srdce nenalézá odpočinku, až zahlédne svého Pána.

11: *„Vešli do domu a uviděli dítě s Marií, jeho matkou; padli na zem, klaněli se mu a obětovali mu přinesené dary – zlato, kadidlo a myrhu.“*

Kdo hledá Ježíše, uvidí Ho. Kdo Ho vpravdě vidí, ten se mu klaní. Kdo se mu klaní, zasvětil mu své dary. Zlato a vonné věci nedarovali Marii, oni „padli na zem, a klaněli se mu a obětovali mu své přinesené dary“. Mudrci měli zavřené své poklady, až uviděli Ježíše, a potom otevřeli své pokladnice. Svou lásku a svatou službu zachovejme, ať je uvidí náš Pán a neukazujeme je zrakům světa. Mudrci obětovali královské dary s kněžským znamením - „zlato, kadidlo a myrhu“. Tyto vybrané obětiny, zvláště zlato, pomohou Josefovi a Marii při starostech o královské dítě, které mělo brzy zůstat bez domova. Bůh přivedl dodavatele z dalekého východu, aby se postarali o potřeby jeho Syna. „Pamatuj, že Všemohoucí má služebníky všude.“ Dříve než dítě muselo odejít do Egypta, mudrci z východu museli zaplatit za jeho výdaje na cestu.

Pane, před Tebou se skláním a Tobě odevzdávám i svoje dary. Ty jsi jediný Vládce mé duše a já chci pomáhat Tvé misijní činnosti. Když půjdeš se svým evangeliem po světě, ať moje dary jdou s Tebou.

12: *„Potom, na pokyn ve snu, aby se nevraceli k Herodovi, jinudy odcestovali do své země.“*

Pravděpodobně by téměř uvěřili Herodovi, ale Pán ve snách jejich myšlenky obrátil správným směrem. I moudří lidé musí být varováni od Boha. Když se tak stane, ihned změnil své smýšlení. Když plánovali návrat jedním směrem, půjdou teď jiným. Neotáleli, ale „jinudy odcestovali do

své země“. Kéž bych nikdy nebyl neposlušný znamení z Trůnu! „Podle své rady veď mne!“

13: „Když odešli, hle, anděl Hospodinův se ukázal Josefovi ve snu a řekl: „Vstaň, vezmi dítě i jeho matku, uprchni do Egypta a buď tam, dokud ti neřeknu; neboť Herodes bude hledat dítě, aby je zahubil.“

Andělé v těchto dobách měli pilno, neboť měli zvláštní poslání od svého krále a Pána. I Josef měl vznešený úkol, aby pečoval a staral se o malé dítě a jeho matku. Sám se musel stát psancem a opustit svou vlast. Nedomnívejme se, že naše služba Pánu bude pohodlná. Musíme být ochotni cestovat i pouští, máme-li být užiteční pro svého Boha. Musíme projít i potupením a vyhnanstvím, když je třeba a nesmíme se nikdy odvážit vracet se zpět, dokud nám Pán nepošle vzkaz. Jeho nařízení zní: „A buď tam, dokud ti neřeknu“; služebníci Páně musí čekat na slovo Páně, dříve než se hnou do ciziny anebo se vrátí zpět domů. Čekání je někdy velice těžké, zvláště čekání v „Egyptě.“ Ale je to pro naši záchranu, setrváme-li tak dlouho, dokud nedostaneme pokyn jednat jinak.

14-15: „On tedy vstal, vzal v noci dítě i jeho matku, odešel do Egypta a byl tam až do smrti Herodovy. Tak se splnilo, co řekl Pán ústy proroka: „Z Egypta jsem povolal svého Syna.“

Cesty v noci, skutečné i duchovní, jsou údělem těch, kteří s sebou berou Ježíše. I syn Boží, který je vyvýšen nade všemi ostatními, musí se uchýlit do Egypta. Tak jako tehdy jeho rodina, může se vrátit, až bude pozván. Nedivme se, když my také musíme sejít dolů do Egypta a pospíchat, utíkat v noci, když je nám nařízeno zůstat mnoho dnů. My jsme také povoláni od Toho, jehož povolání platí. Anděl, který nás

doprovázel do Egypta, přinese nám i zprávu, kdy máme odtud vyjít. Všechn náš čas je v rukou Páně. Nikdy nezapomínejme, že vyvolení musejí do Egypta, ale odtud mají zase být vyvedeni, neboť pravidlo platí všeobecně – „Z Egypta jsem povolal svého syna.“

Jak proroci označili cestu našeho Pána od samého začátku! Král Izraele vychází z Egypta, tak jako kdysi Mojžíš, který ve své době byl králem v Jeshurunu.

16: „Když Herodes poznal, že ho mudrci oklamali, rozlítil se a dal povraždit všechny chlapce v Betlémě a v celém okolí ve stáří do dvou let, podle času, který vyzvěděl od mudrců.“

Herodes s celým svým chytráctvím se minul cíle. Uviděl, že se zesměšnil, i když mudrci neměli v úmyslu jít jinou cestou. Pyšní lidé se brzy cítí uraženi. Rozlítil se. Musí zabít toho narozeného Krále, neboť ohrožuje jeho korunu. Proto nařizuje smrt pro všechny chlapce do dvou let v Betlémě a v okolí, aby žádné dítě neuniklo. Nic mu nevadilo, že tolik maličkých, nevinných dětí, bylo zbytečně zabito? Chtěl mít jen jistotu, že malý Král byl zničen. Myslel si, že rychlou vraždou všech dětí do dvou let se zbaví strachu před svým domnělým sokem. Lidé dělají všelicos, aby se zbavili Ježíše. Nestarají se, jak mnoho dětí, mužů a žen utratí, jen kdyby mohli zastavit Boží království a zničit jeho svatou existenci hned v začátcích. Avšak matné je jejich úsilí, svaté dítě je mimo jejich soudní pravomoc a jejich meč.

17-18: „Tehdy se splnilo, co je řečeno ústy proroka Jeremiáše. „Hlas v Ráma je slyšet, pláč a veliký nářek; Ráchel oplakává své děti a nedá se utěšit, protože jich není.“

Cesta našeho Krále se podobá stezce dlážděné proroctvími. Hle, s jakými nesnázemi se setkává hned v raném dětství! Plačící prorok předpovídá pláč nad nevinnými. Pro toho Nevinného umírají mnozí nevinní. Lidé říkají, že pro náboženství bylo spácháno mnohé násilí a krveprolití. Čestně odpovídáme, že nikoliv pro křesťanství, nýbrž protivníci křesťanství toto krveprolití vykonali. Co? Chceš vinit Ježíše z toho, že Herodes se snažil Ho zavraždit a tolik matek zaplakalo nad svými dětmi? Jaké jsou to tři kapky jedu – nářek, pláč a veliký smutek! Tato trojí směsina je společná všem lidem.

Naše Ráchel stále pláče; ale svaté ženy znají Pána Ježíše, a neříkají, že jejich maličci nejsou. Ony vědí, že jejich děti jsou. Ony také vědí, kde jsou a věří, že se s nimi shledají ve slávě. Kdyby tyto ženy to byly věděly, těšilo by je, že smrtí jejich dítek Přítel dětí vyvázl a stále žije, aby byl Spasitelem všech, kteří umírají dříve, než spáchají nepravosti vědomě.

19-20: „Ale když Herodes umřel, hle, anděl Hospodinův se ukázal ve snu Josefovi v Egyptě a řekl: „Vstaň, vezmi dítě i jeho matku a jdi do země izraelské; neboť již zemřeli ti, kteří ukládali dítěti o život.“

Zase andělé! Ano, oni pilně bdí nad vyvoleným Hospodinovým. Josef tiše bděl nad svým vzácným svěřencem tak, jako kdysi praotec Josef bděl nad Izraelem v Egyptě. Dbej na pořadí v této rodině - „dítě a jeho matka“. Na prvním místě je Pán. Není tomu tak jako v římské církvi: „Panna a dítě“. Anděl se zdráhá vyslovit Herodovo jméno a říká jen: „Již zemřeli ti.“ Takový ničema není hoden, aby jeho jméno vyslovil svatý anděl. Herodes odešel na svoje místo a nyní Pán volá zpět své odsunutě na jejich místo. Násilník chtěl usmrtit Ježíše a sám podlehl smrti. S mečem v ruce propásal

malého chlapce a Otec toho dítěte bez meče mu zasáhl srdce. Světu se uleví, když někteří lidé zemřou. Jistě tomu tak bylo u Herodesa. Ti, kteří našeho Krále zbavují jeho práva, nebudou dlouho žít. Pamatujme na poučení z dějin, co se týče nepřátel našeho Krále.

21-22: „On tedy vstal, vzal dítě i jeho matku a vrátil se do izraelské země. Když však uslyšel, že Archelaos kraluje v Judsku po svém otci Herodovi, bál se tam jít; ale na pokyn ve snu se obrátil do končin galilejských.“

Josef poslechl bez otálení. On tedy vstal. To znamená okamžitě, jakmile se probudil, ihned učinil, jak mu bylo rozkázáno. Ihned se dali na cestu a přišli do země izraelské. Tak rychle máme poslechnout. Měl své obavy ohledně Judeje, avšak nedbal na své obavy a očekával na vedení a pokyny jedině z nebe. Tento Josef byl snílek, podobně jako jeho dávný praotec. Avšak byl i praktickým člověkem a obracel své sny v moudré jednání. Vrátil se do země izraelské, ale bylo mu dovoleno jít do kraje, který byl pod mírnější správou, než byla Archelaova, který byl podoben svému otci. Galilea byla země, kterou pohrdali mnozí, neboť tam žili smíšeně Židé i pohané. Opovržená část světa, kam šel bydlet náš Král a kde prožil své útlé dětství. Žil mezi obecným lidem a byl vyučován ve zbožnosti na venkově v končinách galilejských mezi prostým lidem, který neznal zjemnělé způsoby velkoměsta. Požehnaný Králi, nežil jsi jako dítě v zámku, nýbrž uprostřed obyčejného zástupu, kterému jsi byl stále ku požehnání. Já Tě prosím, přijď i do naší Galileje a zůstaň se mnou.

23: „A usadil se v městě zvaném Nazaret – aby se splnilo, co je řečeno ústy proroků, že bude nazván Nazaretský.“

Náš Pán byl nazván „Netzar“ - Výhonek. Pravděpodobně tak proroctví předpovědělo, neboť Nazaret znamená „Klíčky“, čili výhonky. Snad jakoby nějaké nepsané proroctví často proroky opakované a známé všem národům zde bylo vysloveno. On dlouho byl nazýván Nazaretský jak od Židů, tak od pohanů a nevěrců. Jeho nepřátelé často pohrdlivým plivnutím na zem se zlovůlí to jméno „Nazaretský“ vyslovovali, jako by to byl vrchol pohrdání. A hle, Ty Nazaretský, jsi zvítězil! Ježíš z Nazaretu je nejslavnější jméno mezi lidmi. Ó Pane, můj Králi, jak jsi zneuctěn svými nepřáteli, tak jsi zbožňován celým srdcem i duší svými přáteli. Když Tě jiní volají „Nazaretský“, my Tě voláme Ježíš – Jahve, Král králů a Pán pánů.

OŠKLIVOST VÁNOC

Pavel Steiger

Článek na stránkách *Reformace* – [zde](#).

ÚVOD

Dnes jsem pro vás připravil trochu šokující vánoční téma. Povíme si o pravém důvodu Vánoc. Proč vlastně Ježíš Kristus přišel v těle na tento svět. Abychom pochopili krásu narození Spasitele, Ježíše Krista, musíme nejprve dokonale pochopit ošklivost Vánoc. Nechci být negativní. Pouze si přeji, abychom pochopili, že vánoční radost nevězí v koledách, písních o „Bílých Vánocích“ nebo „Už se všichni těšíme na Ježíška“. Nevězí ani v dárkách, ani ve třpytkách a svíčkách na stromečku, ani ve vánočních pohlednicích, ani ve zvycích a tradici, ani v cukroví, ani štědrovečerní večeři, ani v příbuzných s kterými se na Vánoce scházíme, ani v tom celém, vysněném světě fantazie a pohody. Ano, tohle je jedna stránka Vánoc a ujišťuji vás, že na ní není nic špatného a každým rokem se sám oddávám všem zvyklostem a vánočním radostem a tradicím.

Na Vánoce se však můžeme podívat také z té nevlídné strany. Představme si tmavou a studenou noc v Palestině, kde mladá žena bez domova, v nouzi porodí děťátko v těch nejhorších sanitárních podmínkách; ve chlévě, odpusťte, téměř u hnoje. Kdo by z nás položil své novorozeně do jeslí k dobytku? Jesle odhalují studenost Vánoc, ne zahřátou pohodu jesliček a pleníček. Cožpak je něco poklidného a

krásného na útěku mladé matky s novorozěnětem před Herodem? Cožpak je něco poklidného a krásného na vyvražďovací mkrveprolití všech chlapců do dvou let? Narození Ježíše Krista nebyla žádná povznesená pohoda.

Za Vánoce m vězí nesrovnatelně více, než jsme si právě řekli. Za vánoční krásou stojí ošklivost Vánoc. Porozumět kráse, znamená uvědomit si protiklad. Za existencí Vánoc vězí to nejošklivější, to co zruinovalo celý vesmír a stvoření, t.j. HŘÍCH.

Bez hříchů Vánoce postrádají smysl

Tentýž verš, který poprvé v Novém zákoně hovoří o narození Ježíše Krista, obsahuje nejhlubší podstatu Vánoc:

- *Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš, neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů. (Mt 1,21)*

Ježíšovo narození nás zbavuje, vysvobozuje z hříchů:

- *Syn Boží se zjevil, aby hříchů sňal. (1J 3,5)*

Ježíš Kristus přišel na svět v těle, aby zachránil tonoucí z bahna hříchů:

- *Otec poslal Syna, aby byl spasitelem světa. (1J 4,14)*

Vánoce, Ježíšovo narození je pravda:

- *Věřohodné je to slovo ... Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Já k nim patřím na prvním místě. (1Tm 1,15)*

Jádro Vánoc je, že Ježíš Kristus se narodil, aby zachránil hříšníky! Ježíš Kristus se zjevil v těle, aby zbavil svůj lid hříchů. Skutečná krása Vánoc je v porozumění co narození Ježíše Krista léčí. Vánoce odhalují moc hříchů, a moc našeho Boha, Pána Ježíše Krista jej porazit.

Hřích způsobuje války, smrt, nemoci, strach, slzy, nehody, přírodní katastrofy, národní pohromy..., prostě všechny hrůzy. Hřích přetíná vztah mezi člověkem a člověkem, mezi člověkem a stvořením a co je nejtragičtější, mezi člověkem a Bohem. Hřích zdeformoval krásu a člověk je více zaměstnán zahlazováním hříchu než jeho léčbou. Člověk se snaží víc hřích omlouvat než jej přiznat. A právě nyní, o Vánocích, když se člověk obzvláště činí zahladit a zastříit svůj hřích oponou vánoční nádhery, pojďme ji strhnout, abychom obnažili hřích, tj. ošklivou příčinu Vánoc! Hřích a Vánoce jdou ruku v ruce. Nemůžeme se schovat pod deštník fantazie a pohlednic.

Hřích musí být postaven na viditelné místo! Hřích způsobuje chaos. Každý kdo zemřel, zemřel na následky hříchu.

- *Mzdou hříchu je smrt. (Ř 6,23)*

Každý člověk zemře, proto je každý z nás ovlivněn hříchem. Hřích deformuje; tady je jeden malý střípek z Internetu:

Když Leonardo DaVinci tvořil své mistrovské dílo „Poslední večeře Páně“, hledal, kdo by mu posloužil za model Ježíše Krista. Po dlouhém hledání objevil mladého muže v pěveckém sboru jednoho římského kostela. Jeho jméno bylo Pietro Bandinelli. Léta plynula a obraz zůstával nedokončený. Leonardo nemohl najít vhodnou tvář, která by mu posloužila vzorem pro Jidáše Iškariotského. Potřeboval někoho, jehož tvář by byla zhyzděna hříchem. Konečně objevil žebráka na římské ulici, jehož znetvořený obličej Leonarda vyděsil. Leonardo jej najal, a když jej propouštěl, zeptal se ho na jméno. Vy jste mne nepoznal? Jsem Pietro

Bandinelli, odpověděl žebrák. Stál jsem vám také jako model Ježíše Krista.

Hřích vykonal své dílo i na krásném mladém obličejí. Hřích je hnací síla degenerace, kterou všichni procházíme. Hřích způsobuje nemoc, smrt a peklo. Hřích stojí za každým rozvráceným manželstvím, každou hádkou, přetrhaným přátelstvím, každou zlou myšlenkou, každým špatným činem, každým špatným slovem.

A obráceně, za každou šlechetnou myšlenkou, která nepřišla na mysl, za každým neudělaným dobrým činem, za každým nevysloveným dobrým slovem.

Musíme pochopit jádro Vánoc. Existence Vánoc je podmíněna ošklivostí hříchu. Hřích zrežíroval ošklivou scénu, která je ten pravý důvod, proč se Bůh, Ježíš Kristus, stal člověkem. Narodil se v těle, jako má hříšný člověk, aby zachránil a dal věčný život svému lidu, který si od věčnosti zamiloval.

Zodpovězme si 4 základní otázky, které se týkají hříchu.

- I. Co je to hřích?
- II. Jaké má hřích vlastnosti?
- III. Koho hřích ovlivňuje?
- IV. Jaké jsou důsledky hříchu?

I. CO JE TO HŘÍCH?

Hřích je vzdor Boží spravedlnosti, hřích je znásilnění Boží milosti, hřích je přestoupení Božího zákona:

- *Každý, kdo se dopouští hříchu, jedná proti zákonu Božímu, neboť hřích je porušení zákona. (1J 3,4)*

Hřích je opovržení Boží spásnou láskou:

- *Hřích v tom, že ve mne [=Ježíše Krista] nevěří; (J 16,9)*

Lidé žijí jako by Bůh nedal pravidla, prostě tak, jak sami chtějí, podle životního kréda: „Když ti něco dělá dobře, tak to dělej.“ Ale Bůh vepsal svůj zákon do našich srdcí, to je svědomí. A jak píše Pavel křesťanům v Římě, dal nám zákon i v zapsané formě, tj. v Bibli:

- *Zákon je ... sám v sobě svatý a přikázání svaté spravedlivé a dobré. (Ř 7,12)*

Člověk nemá sebemenší důvod porušovat Boží zákon, jenž je svatý, spravedlivý a dobrý. Nic v něm není nečistého, ani nečestného. Člověk ale chce činit to, co sám uzná za vhodné, chce být sám sobě Bohem. Touhu po bohorovnosti jsme zdělili po Adamovi a Evě. Celý Boží zákon je pro ochranu; žehná, přináší štěstí a znalost spasení. Ale člověk je hlupák! Kupí hřích a bahní se v močálu zavržení, z něhož se nemůže sám vyprostit.

II. JAKÉ MÁ HŘÍCH VLASTNOSTI?

Hřích je to, co je rez kovu, jizva krásné tváři, skvrna šatům, termiti dřevu, jed jídlu, housenka listu, nenávist lásce, červi mouce... Hřích zčervená duši vinou a zčerná zlem. Hřích není jen porucha nebo přestupek Božího zákona.

První vlastnost hříchu je jeho špinavost.

Hřích špiní, poskvřňuje a zneuctuje. V Izajášovi Bůh přirovnává hřích ke krvotoku ženy. V Zachariášovi Bůh přirovnává hřích ke špinavému šatstvu, a v Ezechielovi Bůh říká:

- *...a zhnusíte se sami sobě pro všechny zlé činy, jichž jste se dopustili. (Ez 20,43b)*

Nejen Bůh je zhnusen hříchem, ale i hříšník je zhnusen sám sebou. Hřích špiní všechno, čeho se dotýká a v tomto vesmíru se dotýká všeho! Podle Božího Písma:

- Hřích je jed, hříšníci hadi;
- hřích je záhrobní puch, hříšníci hnilobná těla;
- hřích jsou zvratky, hříšníci psi, kteří se k nim vrací;
- hřích je bahno, hříšníci vepři.

Takto popisuje hřích a hříšníky Bůh. Hřích odporuje Bohu, jak stojí ve 3. Mojžíšově knize. Hřích mučí Ježíše na Kříži. Hřích Ježíše zbičoval, hřích jej tloukl pěstí a bičem, hřích mu plival do tváře, hřích mu zprorážel ruce hřeby, hřích mu vrazil kopí do boku... Hřích se chvástá skrze úlisné rty:

- *Ty úlisné rty, jazyk, co se velikášsky chvástá ... náš jazyk převahu nám zaručuje, máme přece ústa. Kdo je naším pánem? (Ž 12,5)*

Člověk nechce mít nad sebou pána; chce být sám sobě pánem.

- *Chceme mít volnost, k tobě už nikdy nepůjdeme. (Jr 2,31)*

Hřích sesazuje Boha z trůnu a vysazuje na Jeho trůn cizí božstva, jak píše opět Jeremiáš.

- *Určitě však splníme všechno, co vyšlo z našich úst, že budeme pálit kadidlo královně nebes. (Jr 44,17a)*

Hřích člověku namlouvá, že je sám bohem. Hřích touží zbavit Boha Božství. Neomlouvám se, že hovořím o té ošklivé stránce Vánoc, totiž o hříchu! Jenom pochopení hříchu nás dovede ke kráse Vánoc, že se narodil Kristus Pán, který přišel na svět jenom, pouze a toliko proto, aby smyl ošklivý hřích, v kterém se všichni topíme. Vánoce připomínají nejošklivější historickou událost, totiž pád prvního člověka Adama; a současně tu nejradostnější historickou událost, totiž narození druhého Adama, Spasitele, Ježíše Krista.

Druhá vlastnost hříchu je nevděčnost.

Bez Boha bychom nebyli. Vděčíme Mu za vše:

- *Neboť v něm žijeme, pohybujeme se, jsme... (Sk 17,28a)*

Bohu vděčíme za život, bez něj by nebylo nic. Nebylo by ani to z čeho a koho se radujeme. Bez Boha by nebyl den ani noc, ani příští vdech našich plic. Bůh žehná všem:

- *On dává svému slunci svítit na zlé i dobré a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé. (Mt 5,45)*

Bůh nám hříšníkům ve své laskavosti dává jídlo, pití, dal nám smysly, abychom viděli krásu, slyšeli lahodnost, cítili vůni, chutnali dobroty a ohmatali hebkost. Bůh dal hříšníkovi lásku, smích, zručnost, schopnost, intelekt, duši, přátele, manžele, děti, aby měl vezdejší život smysl. Ochraňuje od kdejaké nemoci a nehody. Obyčejně bychom se neodvážili splácet zlem tomu, kdo nás zachránil nebo nám pomohl. Přesto, všichni svým hříchem zasazujeme rány do božího obličeje. Jak jsme nevděční!

Třetí vlastnost hříchu je jeho nevléčitelnost.

Hřích je lidsky nevléčitelný:

- *Může snad Kúšijec změnit svou kůži? Či levhart svou skvrnitost? Jak vy byste mohli jednat dobře, když jste se naučili páchat zlo? (Jr 13,23)*

Nikdo se nemůže, sám zbavit svých hříchů. Žádné předsevzetí, žádné úsilí, ani náboženství nás nevyлéčí. Jsme totiž:

- *Nač vás ještě bít? Jste jen umíněnější. Hlava je celá chorá a celé srdce zemdlené. Od hlavy až k patě nic zdravého není. Samá modřina a jizva i čerstvá rána, nejsou vymačkány ani obvázány ani ošetřeny olejem. (Iz 1,5-6)*

Tak Bůh, ústy proroka Izajáše, popisuje nevyлéčitelnost hřichu. Naše duše je zachváčena malomocenstvím. Ani zákonodárství, ani psychologie, ani filosofie nás nezbaví hřichu. I kdyby upřímně litující hříšník vyplakal tolik slz kolik je vody v oceánech, nesmyl by ani jeden hřích! Ani věčné plameny pekla neočistí pálivé svědomí od jediného hřichu. Lítost ani potrestání nemají očišťující moc. Pouze Ježíš Kristus má očišťující moc.

Vánoce mají jen jeden smysl: Ježíš Kristus se narodil jako člověk, aby zachránil hříšníky. Neexistuje žádný, ani jeden jiný způsob, neexistuje ani jediná jiná léčba našeho duchovního malomocenství.

Čtvrtá vlastnost hřichu je, že jej Bůh nenávidí.

Hříšník a hřích je to, co Bůh nenávidí. Bůh neodporuje člověku, protože je chudý, lhostejný, nemocný, nevzhledný, omezený, neinteligentní... Bůh proklíná hříšníka a jeho hřích. Jediné co odděluje člověka od Boha je hřích:

- *Kdo nemiluje Pána, ať je proklet! Maranatha! (1K 16,22)*
- *Nedopouštějte se té ohavnosti, kterou nenávidím! (Jr 44,4b)*

Náš Bůh je svatý, ve všem svatý, pouze svatý a vždy svatý, Hříšník je hříšný, ve všem hříšný, pouze hříšný a vždy hříšný. Jak se s námi může Bůh usmířit? Pouze skrze Krista na kříži, který se narodil z Ducha Božího a člověka, Marie Panny, aby se stal hříchem za nás! Kdybychom mohli očistit sami sebe, tak by Boží narození bylo zbytečné; Vánoce by se nekonaly!

Pátá vlastnost hříchu je, že hřích je tvrdá práce.

Hřešení není příjemné, je bolestivé, mučivé a vyčerpávající. Jeremjáš napsal:

- *Kdekdo chce svého druha přelstít a neřekne pravdu. Učí svůj jazyk mluvit jen klam, vyčerpávají se nepravostmi. (Jr 9,4)*

Když v Sodomě Lota navštívili dva andělé, tak homosexuální muži Sodomy se sáпали do Lotova Domu, aby si s nimi užili. Přestože je Bůh oslepil, slepota jim nezabránila v jejich zvrhlosti. Hřích je tak perverzní, že ani fyzická slepota některé lidi neodradí. Lidé se namáhají, a v potu tváře dorazí k pekelné záhubě, znaveni tvrdou hříšnou prací. Lež, úklad, spiknutí, obelstění, krádež, to vše je tvrdá, namáhavá práce!

III. KOHO HŘÍCH OVLIVŇUJE?

Mnoho lidí, včetně mých nejdrazších, mně řekli, že nehřeší; a když, tak jen malinko, rozhodně méně než druzí. Bible má pro ně jen jednu odpověď:

- *Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřích, a skrze hřích smrt, a tak smrt zasáhla všechny, protože všichni zhřešili. (Ř 5,12)*

Ukažte mi člověka, který nikdy nezemře, a já vám ukáži člověka, který nikdy nezhřešil.

- *...Nikdo není spravedlivý, není ani jeden, nikdo není rozumný, není, kdo by hledal Boha; všichni se odchýlili, všichni propadli zvrácenosti, není, kdo by činil dobro, není ani jeden. (Ř 3,10-12)*

Dále se dočteme, že naše hrdlo je otevřený hrob, že skrýváme hadí jed ve rtech, že náš jazyk mluví jen lest atd., atp. Jóbova logika je jasná:

- *Kdo dokáže, aby čisté vzešlo z nečistého? Vůbec nikdo. (Jb 14,4)*
- *Svévolníci, ti se odrodili hned v mateřském lůně, z mateřského života se lháři dali bludnou cestou (Ž 58,4)*

Všichni, od Adama, jsme zplozeni hříšnými otci. Naše duchovní i tělesná genetika je zruinovaná. Pouze Ježíš Kristus, jehož narozeniny si právě připomínáme, se narodil bez hříchu, protože nebyl zplozen hříšným mužem, ale Bohem, Duchem Svatým. Jestli se domníváte, že nehřešíte, položte si otázku: Byl jsem už někdy nemocen?, Stárnu?, Zemřu?

Hřích je tak zakořeněn v našem těle a povaze, že i když nás Bůh spasil, jsme stále podrobni nemocem, bolestem i smrti. Připomeňme si 7. kapitolu listu Římanům, kde sám apoštol Pavel popisuje svou naprostou závislost na Ježíši Kristu:

- *Chtít dobro to dokážu, ale vykonat už ne. Vždyť nečiním dobro, které chci, nýbrž zlo, které nechci... Ve své nejvnitřnější bytosti s radostí souhlasím se zákonem Božím, když však mám jednat, pozoruji, že jiný zákon vede boj proti zákonu, kterému se podřizuje má mysl, a činí mě zajatcem zákona hříchu, kterému se podřizují mé údy. Jak ubohý jsem*

to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti? Jedině Bohu buď dík skrze Ježíše Krista, Pána našeho! (Ř 7,18b-25a)

IV. JAKÉ JSOU DŮSLEDKY HŘÍCHU?

První důsledek: Hřích způsobuje, že nás přemáhá zlo:

Otupělá, zatemněná a odcizená mysl je důsledek hříchu!

- *Mají zatemnělou mysl a odcizili se božímu životu... Otupěli, propadli bezuzdnosti a s chtivostí dělají hanebné věci. (Ef 4,18-19)*

Druhý důsledek: Hřích nás udržuje v Satanově otroctví.

Člověk a světový systém, je v úplném Satanově područí. Rádoby svoboda je přelud, skutečná svoboda vězí jen v Kristu. Myslíme si, že jsme svobodní, ale ve skutečnosti jsme totiž:

- *... poslušní vládce nadzemských mocí, ducha, působícího dosud v těch, kteří vzdorují Bohu. I my všichni [křesťané] jsme k nim kdysi patřili. (Ef 2,2-3)*

A Ježíš nevěřícím řekl:

- *Váš otec je ďábel a vy chcete dělat, co on žádá. (J 8,40)*

Třetí důsledek: Hřích udělal z člověka terč Božího hněvu.

- *Žili jsme sklonům svého těla, dali jsme se vést svými sobeckými zájmy a tím jsme nutně propadli Božímu soudu, tak jako ostatní. (Ef 2,3)*
- *Kdo zná sílu tvého hněvu, tvou prchlivost, jak by se tě nebál? (Ž 90,11)*
- *Je hrozné upadnout do ruky živého Boha. (Žd 10,31)*

Čtvrtý důsledek: Hřích způsobuje trápení.

Job říká:

- *Člověk je však zrozen pro trápení a jiskry, aby létaly vzhůru. (Jób 5,7)*

Kniha kazatel popisuje prázdnotu lidského života:

- *Viděl jsem též všechno pachtění i vše co prospěšného se koná a jak přitom jeden na druhého žárlí. Také to je pomíjivost a honba za větrem. (Kaz 4,4)*

Člověk se rodí s křikem a umírá sténající. A mezi tím je pro většinu prázdna nicota. I Jidáš litoval, plakal, peníze vrátil, a potrestal se oběšením. Nic z toho mu nepřinese odpočinek, protože spoléhal na sebe, nikoli na Krista.

Pátý důsledek: Hřích nás odsuzuje do hořícího jezera.

Není, kdo by o pekle mluvil více než sám Ježíš, jehož první advent si právě připomínáme. Ve Zjevení se dočteme, že lidé bez Krista budou v těle vhozeni do hořícího jezera a budou tam v mukách přebývat na věky. Hřích je smrtelný až za hrob!

- *Lopata je v jeho ruce, aby pročistil svůj mlat a pšenici shromáždil do své sýpky; ale plevy spálí ohněm neuhasitelným. (Lk 3,17)*

ZÁVĚR

Proč tohle všechno? Protože vás miluji! Věřte mi, nechci vám kazit vánoční pohodu. Chci, abychom si všichni uvědomili, že krása Vánoc spočívá v tom, že Ježíš Kristus přišel na svět, aby spasil hříšníky, aby jim daroval věčný život v Bohu. To je ten skutečný „vánoční“ dar.

- *Co prospěje člověku, získá-li celý svět, ale ztratí svůj život? (Mk 8,36)*

Skutečná vánoční krása není stromeček, svíčky, dárky nebo zasněžená romance, nýbrž to, že Ježíš přišel, aby vyléčil ohybnost světa! Jestliže neobejmeme svým srdcem Ježíšovo narození, učení, očištnou zastupující smrt a zmrtvýchvstání, zůstáváme od skutečných Vánoc vzdáleni, jako je východ od západu. Ježíš se narodil, aby spasil hříšníky, nikoli ty, kteří si myslí, že jsou docela hodní a spravedliví:

- *Nepřišel jsem volat k pokání spravedlivé, ale hříšníky. (Lk 5,32)*

Z toho vyplývá, že nebe bude plné spasených hříšníků a peklo plné „spravedlivých a dobrých“ lidí. Milovaní, odevzdejte se Mu dnes, v tomto okamžiku. Pán Ježíš Kristus vás volá:

- *Amen, amen, pravím vám [=Já Ježíš Kristus], kdo slyší mé slovo a věří tomu [=mému Otci], který mě poslal, má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života. (J 5,24)*

AMEN

NAROZENÍ Z PANNY (MT 1,23)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Dobré dopoledne, moji milí. Dnes je poslední adventní neděle, před námi jsou Vánoce a já jsem stejně jako každý rok přemýšlel nad tím, zda mám pokračovat ve výkladu knihy, kterou procházíme – tedy knihy Genesis, nebo zda mám kázat nějaké „vánoční“ kázání. Jsem přesvědčený o tom, že to nejlepší, co můžeme jako církve dělat v oblasti kázání a co také děláme, je, že procházíme postupně jednotlivými knihami Bible a vykládáme je verš po verši, oddíl po oddíle. Tak postupně odhalujeme pravdu a učíme se tomu, co apoštol Pavel ve Sk 20 nazývá celou radou Boží nebo celou vůli Boží:

- *Proto vám v tento den prohlašuji před Bohem, že mou vinou nikdo nezahyne, neboť jsem vám oznámil celou Boží vůli a nic jsem nezamlčel. (Sk 20,26-27)*

Přesně toto potřebujeme jako křesťané dělat. Důvod, proč potřebujeme znát celou vůli Boží je stále stejný – aby nikdo z nás nezahynul. Důvod, proč je dobré jít verš po verši, je, aby nám něco neuniklo, abychom něco podstatného nevynechali. Apoštol Pavel se bál, aby nic nezamlčel – a říká, že v tom má čisté svědomí, že tedy skutečně křesťanům nic nezamlčel. Nejlepší způsob, jak toho můžeme dosáhnout i my, je, že půjdeme verš po verši. Jenom tak můžeme mít jistotu, že nám nic neunikne, že nic nevynecháme, že něco podstatného nepřeskočíme.

Proto si myslím, že takovýto výklad Bible je nejlepším způsobem, jak sytit Boží lid a jak růst v poznání Boha. Ale není to jediný způsob kázání. Jinou možností je, že se v průběhu roku dostaneme k příležitosti, kdy můžeme vzít text z Písma, který se vztahuje k nějaké události, a můžeme mluvit o této události. To je obvykle spojeno s nějakými událostmi v Písmu, které k té které době vztahují – obvykle jsou to Velikonoce, kdy byl ukřižován náš Pán, ačkoliv si jeho ukřižování a především vzkříšení připomínáme, když se každou neděli společně jako církev scházíme – scházíme se prvního dne v týdnu, kdy Pán vstal z mrtvých. Další příležitostí mohou být Letnice – sedm týdnů po Velikonocích, kdy byl prvního dne v týdnu seslán Duch svatý na učedníky v Jeruzalémě. Také Vánoce mohou být takovou příležitostí, ačkoliv se nejedná o biblický svátek. Přesto Vánoce tradičně spojujeme s narozením našeho Spasitele – Pána Ježíše Krista. A to je příběh, který nacházíme v Písmu nejen v podání Matouše a Lukáše, ale také v mnoha proroctvích a zaslíbeních Starého zákona. Právě sem směřovalo mé přemýšlení, když se modlil za to, co mám kázat tuto neděli. Proto dnes opustíme knihu Genesis a podíváme se na jednu důležitou věc, která souvisí s narozením Pána Ježíše Krista – a tím je narození našeho Spasitele z panny, z dívky, která nepoznala muže.

ÚVOD

- *Proto vám dá znamení sám Panovník: Hle, dívka počne a porodí syna a dá mu jméno Immanuel (to je S námi Bůh). (Iz 7,14)*

Zaslíbení Starého zákona předpovídá narození Mesiáše. Toto zaslíbení se naplnilo, jak nám říká Matouš, na Marii, dívce, která byla zasnoubená s Josefem, ale dosud nepoznala muže, tedy neměla sexuální styk s mužem.

- *Narození Ježíšovo událo se takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena Josefovi, ale dříve, než se sešli, shledalo se, že počala z Ducha svatého. Její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vystavit hanbě; proto se rozhodl propustit ji potají. Ale když pojal ten úmysl, hle, anděl Páně se mu zjevil ve snu a řekl: „Josefe, syny Davidův, neboj se přijmout Marii, svou manželku; neboť co v ní bylo počato, je z Ducha svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů.“ To všechno se stalo, aby se splnilo, co řekl Hospodin ústy proroka: ‚Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Immanuel‘, to jest přeloženo ‚Bůh s námi‘. (Mt 1,18-23)*

A. Souvislosti

Vybral jsem si tu maličkost z tohoto textu o tom, že panna počne a porodí syna, protože to patří k vánočnímu příběhu, k příběhu narození našeho Spasitele a kromě toho také proto, že to má – stejně jako každá jiná věc jak v Písmu, tak v našem životě, celou řadu dalších souvislostí. Nežijeme ve vzduchoprázdnu a ani naše víra nestojí ve vzduchoprázdnu. Naše víra musí mít pevné kořeny a musí být zasazena do hlubších a širších souvislostí. Právě tyto souvislosti si dnes ukážeme. Uvidíme, jak spolu souvisí víra v narození z panny s naší důvěrou v Boží slovo, jak tato víra souvisí s osobou Ježíše Krista a také s naším spasením.

Narození z panny hrálo důležitou roli pro ranou církev. Můžeme to usuzovat z toho, že se dostalo do vůbec prvního dochovaného vyznání víry – do Apoštolského vyznání víry (*narodil se z Marie panny*), kde stojí v jedné řadě s ukřižováním a vzkříšením z mrtvých.

B. Extrémy

V historii církve se vždy objevovaly dva extrémy v otázce narození Krista z panny. Ten první extrém zdůrazňuje panenství Marie do té míry, že je nakonec Marie povýšena na božskou úroveň a prohlašována za spoluvykupitelku spolu s Kristem. To je známá pozice římskokatolické církve. Navzdory jasným biblickým dokladům tvrdí, že panenství Marie bylo zázračné do té míry, že bylo věčné a trvalé – a Marie podle katolické tradice žila v až do konce života v celibátu a její manžel Josef tím pádem také. Nic z toho nenajdeme v Božím slově. Ale zato tam najdeme slova o rodných bratřích a sestřích Ježíše Nazaretského.

Druhý extrém se rozšiřuje především s osvícenstvím a postupujícím racionalismem, i když jeho kořeny bychom mohli sledovat stejně hluboko, jako u toho prvního. Jedná se o popření narození Mesiáše z panny. Znovu je to něco, co je v jasném protikladu k Božímu slovu.

Oba tyto extrémy nás vedou k prvnímu bodu našeho dnešního kázání – a to je vztah učení o narození z panny k učení o Božím slově.

I. NAROZENÍ Z PANNY A UČENÍ O BOŽÍM SLOVĚ

V kázání jednoho brněnského evangelického faráře z r. 2003 se můžete dočíst, že se můžeme docela dobře obejít bez víry v Mariino panenské

početí Spasitele¹. Slovy pana faráře: „můžeme dát narození z panny do závorky“. Prostě to můžeme vynechat – není to prý nijak důležité pro naši víru. Ale je to skutečně tak?

Německý evangelický farář z první poloviny minulého století, Wilhelm Busch, vyprávěl příběh o jednom muži, který jednoho dne přinesl svému kazateli prázdné desky od Bible. Bible, která uvnitř neměla žádné listy. Na otázku kazatele, co to má znamenat, tento muž odpověděl, že pokaždé, když kazatel řekl, že bychom mohli dát něco do závorky, nebo že to do Bible vlastně nepatří, tak tu stránku vytrhl z Bible. A po letech kázání přináší svému kazateli to, co po jeho kázáních z Bible zbylo.

Je to možná trochu úsměvný příběh, ale ve skutečnosti nám pravdivě ukazuje, kam se dostaneme, pokud začneme zpochybňovat Boží slovo. Tento proces je až na výjimky nevyhnutelný. Jsem přesvědčený o tom, že muž, který přinesl svému kazateli prázdné desky, měl již dávno opustit takový sbor a takového kazatele. Z Božího slova přímo vyplývá tato povinnost pro každého věřícího.

A. Bezchybnost Božího slova

Pokud začneme popírat narození Pána Ježíše Krista z panny Marie, tak popíráme bezchybnost Božího slova – právě tak, jak to udělal onen farář v Brně. Je pravda, že v Božím slově jsou věci, které jsou více důležité a méně důležité, ale všechny věci spolu navzájem souvisí, takže nemůžeme popřít jednu, aniž bychom tím zároveň přinejmenším nezpochybňovali druhou.

---

¹ <http://brno1.evangnet.cz/node/83> - 16. prosince 2011 – kázání „Narození z panny“, JG, 14. 12. 2003

Tento brněnský farář, jehož jméno neznám, protože pod kázáním byly jen iniciály, říkal, že důležité pro křesťany je, že věří v ukřižování a vzkříšení Krista. Ale odkud víme o ukřižování? Jak jsme se dozvěděli o vzkříšení? Jenom z Božího slova! Ale jestliže můžeme vytrhnout začátek Matoušova a Lukášova evangelia, co nám brání v tom, abychom totéž neudělali i s koncem? Vůbec nic. Můžeme vytrhnout narození z panny, protože je to zvláštní, protože je to absurdní, protože je to zázračné, nadpřirozené? O co více to platí o vzkříšení Krista?! Co řekneme o stvoření světa z ničeho pouhým slovem a v šesti dnech? Že to je mýtus? Co řekneme o novém nebi a nové zemi, o nebeském Jeruzalému, který sestupuje od Boha? Že to je hezká pohádka pro dospělé? Kam bychom zařadili všechny zázraky, o kterých čteme v Božím slově? Je to science-fiction? Co nám zbyde z této Boží knihy, pokud začneme s erozí zpochybňování. Totéž, co onomu muži z našeho příběhu.

Jako křesťané musíme trvat na narození Ježíše z panny Marie. Možná tomu nerozumíme, jen obtížně a ne zcela a dokonale to dokážeme vysvětlit, přesto je to jasné biblické učení, které nelze zpochybnit nebo ho označit za nepodstatné. Ve chvíli, kdy bychom to udělali, bychom mohli zahodit celé Boží slovo.

B. Pravdivost proroctví

Ale je tu ještě jedna rovina, která se týká pravdivosti Božího slova. Je to rovina těch dvou textů, které jsem četl – proroctví z Izajáše a slova o naplnění tohoto proroctví z Matouše. Slib a jeho naplnění. Když zpochybníme naplnění, tak přestává mít hodnotu slib. Jestli naplnění slibu mělo být jenom přibarveným vyprávěním nábožensky

poblouzněných lidí z prvního století, potom slib, který byl učiněn samotným Bohem o sedm století dříve, nemá žádnou, skutečně žádnou hodnotu. A jakou hodnotu potom budou mít všechny další sliby? Slib věčného života pro ty, kdo věří. Slib očištění a odpuštění hříchů v Kristově krvi? Slib nového těla, které už nebude porušené hříchem? Slib Ducha svatého, který má ve věřících svůj chrám? Atd.

- *Toho si buďte především vědomi, že žádné proroctví v Písmu nevzniká z vlastního pochopení skutečnosti. Nikdy totiž nebylo vyřčeno proroctví z lidské vůle, nýbrž z popudu Ducha svatého mluvili lidé, poslaní od Boha. (2Pt 1,20-21)*

Žádné proroctví v Písmu není výplodem omylného a omezeného člověka, ale je výsledkem působení neomezeného a vševědoucího Božího Ducha v životech lidí a skrze ně. Cokoliv Bůh slíbil, to také splní, a dovede vše ke svému cíli. Vždyť:

- *... nám dal poznat tajemství svého záměru, svého milostivého rozhodnutí, jímž si předsevzal, že podle svého plánu, až se naplní čas, přivede všechno na nebi i na zemi k jednotě v Kristu. (Ef 1,9-10)*

II. NAROZENÍ Z PANNY A UČENÍ O KRISTU

Boží věrnost a spolehlivost Božího slova nás vedou k dalšímu bodu našeho kázání. Musíme prozkoumat vztah mezi narozením z panny a učením o Kristu. Je tady totiž několik naprosto zásadních věcí, které velice těsně souvisejí s tím, že se Pán Ježíš Kristus narodil z panny. Začneme u jedné věci, která s tím souvisí spíše okrajově, ale která nám pomůže udělat si takový celkový obrázek:

A. Kristovo lidství

Apoštol Jan napsal církvím důležitou věc, pomocí které mají křesťané rozlišovat falešné učitele:

- *Do světa vyšlo mnoho těch, kteří vás svádějí, neboť nevyznávají, že Ježíš Kristus přišel v těle; kdo takto učí, je svůdce a antikrist. (2J 1,7)*

Velice brzy se v první církvi objevili lidé, kteří tvrdili, že Ježíš Kristus vlastně fyzické tělo z masa a kostí, že měl jenom jakési zdánlivé tělo, „duchovní“ tělo. Toto učení bylo spojené s řeckým důrazem na tělo a opovržením hmotou. Co bylo hmotné, bylo špatné, nečisté, poskvrněné. Naproti tomu Bible nám říká, že Bůh stvořil svět viditelný i neviditelný a v obou případech k tomu prohlásil, že to je dobré. A Boží slovo nás i jinde varuje před těmi, kteří učí, že fyzické věci jsou špatné nebo poskvrněné a že křesťané by se jich měli vyvarovat.

- *Duch výslovně praví, že v posledních dobách někteří odpadnou od víry a přidrží se těch, kteří svádějí démonskými naukami, jsou pokrytci, lháři a mají vypálen cejch na vlastním svědomí. Zakazují lidem žnit se a jíst pokrmy, které Bůh stvořil, aby je s děkováním požívali ti, kdo věří a kdo poznali pravdu. Neboť všechno, co Bůh stvořil, je dobré a nemá se zavrhouvat nic, co se přijímá s díkůvzdáním. (1Tm 4,1-4)*
- *Jestliže jste spolu s Kristem zemřeli mocnostem světa, proč si necháváte předpisovat: neber to do rukou, nejez, nedotýkej se - jako byste stále ještě byli v moci světa? Jsou to lidské předpisy a nauky o věcech, které se použitím ničí. Vydávají se za moudrost jako zvláštní projev zbožnosti, sebeponižování nebo tělesné umrtvování, ale nic neznamenají pro ovládnání vášní. (Ko 2,20-23)*

Bůh nás vede k tomu, abychom žili střídme a střízlivě ve všech oblastech našich životů. To je něco, co si potřebujeme připomínat možná mnohem více v tomto období, kdy se blíží Vánoce, které jsou v té naší západní civilizaci svátky hojnosti, luxusu a marnotratného plýtvání. Neodmítáme to, co nám Bůh dává, ani nechceme utéci z tohoto světa, protože před vlastním hříchem nelze nikam utéct. Jediné bezpečné místo je Kristův kříž. Ale chceme užívat to, co nám Bůh svěřuje v moudrosti a především k Jeho slávě. Pojďme zpět ke Kristu. Boží slovo nás opakovaně ujišťuje, že byl a je plně člověkem. Podívejme se na několik míst:

- *Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy. (Ga 4,4)*

Pavel v jediném verši spojuje dohromady Kristovo Božství – On je Boží Syn – s Jeho lidstvím – je narozený z ženy. V lůně Marie bylo vytvořeno tělo Ježíše Krista – úplně stejným způsobem jako se tvoří tělo každého dítěte v lůně jeho matky. Jeho kosti byly vytvořeny z vápníku, který získal z těla své matky, jeho svaly a orgány – to všechno vzniklo z látek, které získával od své matky. Jinde čteme:

- *Pamatuj na Ježíše Krista vzkříšeného z mrtvých, **původem z rodu Davidova.** (2Tm 2,8)*

Pavel nás ujišťuje, že Ježíš je právoplatným potomkem krále Davida – je jeho tělesným potomkem. Lk 1,27 mluví o tom, že Marie byla z rodu Davida.

Kromě toho nazývá Ježíš sám sebe Synem člověka, což je titul, který vychází ze Starého zákona z knihy Daniel a velmi přesahuje svůj nejjednodušší význam. Ale i ten platí – Ježíš je synem člověka. Kromě

toho Boží slovo nazývá Pána posledním Adamem v protikladu k prvnímu Adamovi. První Adam vznikl nadpřirozeným Božím zásahem a neměl ani otce ani matku, byl z Boha (Lk 3,38). Počínaje Kainem a Abelem je každý člověk z muže a z ženy – kromě Krista, který byl zplozen nadpřirozeným Božím zásahem a je jenom z ženy. Jako poslední Adam je Ježíš vzorem dokonalého člověka – a to také mluví o tom, že je člověkem z masa a kostí:

- *Dotkněte se mne a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jako to vidíte na mně. (Lk 24,39)*

Proto nás může Duch Boží v Písmu vybízet, abychom:

- *... všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti. (Ef 4,13)*

Ježíš Kristus je měřítkem dokonalého člověka, dokonalého lidství. První Adam – člověk z masa a kostí, měl všechno, co potřeboval, Bůh ho postavil do dokonalého světa, který byl stvořený jenom pro něj, a přesto selhal. Nehledal Boží vůli a uspokojení Boha, ale nechal se vést satanovou vůlí a hledal uspokojení sebe sama. Poslední Adam přišel do temného světa zničeného hříchem, kde se všechno obracelo proti němu, přesto neselhal. Nehledal svou vůli, ale vůli toho, který ho poslal. Nehledal své uspokojení, ale za svůj pokrm si vzal dokonání Boží vůle. A to ho přivedlo až na kříž. Odmítl vybrat si jinou, snadnější cestu, odmítl sestoupit z kříže a tak prokázat své synovství Boží.

To nás vede k dalšímu bodu – a tady už je naprosto těsná a jasná souvislost s Pánovým narozením z panny.

B. Kristovo Božství

Ježíš Kristus je Boží Syn (Mt 27,43). To je vyznání samotného Pána, to bylo svědectví Jana Křtitele, když pokřtil Ježíše v Jordánu:

- *Já jsem to viděl a dosvědčuji, že toto je Syn Boží. (J 1,34)*

Totéž vyznávali učedníci, apoštolové Ježíše:

- *Šimon Petr mu odpověděl: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života. A my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží.“ (J 6,68)*

Totéž vyznávala první církev a totéž je také naším učením. Přesto bylo Božství Ježíše Krista vždy také zpochybňováno. Dnes i v minulosti ho zpochybňovali různé sekty, Svědkové Jehovovi, ale nejen oni – je celá řada lidí v církvích, kteří se staví proti tomu, že Ježíš je Boží Syn. Řada dalších lidí učí, že se Ježíš stal Božím Synem teprve, když byl člověkem, nebo když byl pokřtěn v Jordánu, apod. Právě tady má své pevné místo učení o narození z panny. Boží Syn nemá počátek své existence ve svém narození:

- *Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo byl Bůh. (J 1,1)*
- *Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám, dříve než se Abraham narodil, já jsem.“ (J 8,58)*

Boží Syn existoval i předtím, než na sebe vzal lidské tělo, než se ponížil do podoby člověka, vzal na sebe omezení lidského těla. Mluvili jsme o tom nedávno v knize Genesis – jak se Boží Syn zjevoval v době Starého zákona v různých podobách a uvidíme to zanedlouho, až se vrátíme do Genesis 18. Zde se dostáváme k jádru příběhu o početí a narození Pána:

- *Když byla Alžběta v šestém měsíci, byl anděl Gabriel poslán od Boha do Galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené muži jménem Josef, z rodu Davidova; jméno té panny bylo Marie. (Lk 1,26-27)*

Lukáš zdůraznil, že se jednalo o pannu. Sice byla zasnoubená, ale v té době to probíhalo tak, že došlo k zasnoubení, byla podepsána nějaká smlouva, muž zaplatil otci za nevěstu, ona zase dostala věno a potom byl dojednán čas svatby. Obvykle to bylo po několika měsících, ale někdy i po několika letech. Během této doby, kdy tito dva lidé byli zasnoubení, byla nevěsta v domě svého otce a ženich ve svém domě. V této obě byli již jak ženich, tak nevěsta vázáni slibem manželské věrnosti.

- *Anděl jí řekl: Hle, počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. (Lk 1,31)*

Gabriel tady mluví s Marií a říká jí, že se stane matkou. Dokonce v dalších verších popisuje, kdo bude jejím synem – že to bude zaslíbený Mesiáš a Boží Syn. Ale Marii se to úplně nezdálo:

- *Marie řekla andělovi: „Jak se to může stát, vždyť nežiji s mužem?“ (Lk 1,34)*

Marie byla zasnoubená, ale nežila s mužem. Proto se diví, jak se to může stát, že se stane matkou? A anděl Gabriel jí dává vysvětlení:

- *Sestoupí na tebe Duch svatý a moc Nejvyššího tě zastíní; proto i tvé dítě bude svaté a bude nazváno Syn Boží. (Lk 1,35)*

Tady je v jediném verši celé tajemství početí Ježíše Krista. Ježíš Kristus byl počat Duchem svatým, Marie se dotkla moc Nejvyššího. Anděl tady dokonce dává vysvětlení k důsledkům, které vyplývají z tohoto zvláštního

Božího jednání: dítě bude svaté a bude nazváno Syn Boží. Nebude to obyčejné dítě, ale bude to dítě bez otce, dítě, které bylo počato Duchem svatým.

Mimochodem, mám za to, že když se Ježíš bavil se Židy v Janovi 8, kde jim říkal, že jejich otec je ďábel, tak Židé chtěli poukázat právě na nejasný původ Ježíše:

- *Řekli mu: „Nenarodili jsme se ze smilstva, máme jednoho Otce, Boha.“ (J 8,41)*

Myslím, že za tím byla skrytá narážka na Ježíšův původ, o němž nic nevěděli.

V životě Marie došlo k velmi zvláštnímu zázraku. Každý zázrak je zvláštní a zároveň je každý zázrak tak trochu obyčejný. Tak je to i tady. Musíme říci, že každé početí dítěte je zázrakem. Není to nic samozřejmého, nic, čeho bychom mohli nějak automaticky dosáhnout. Svědectvím mohou být stovky manželských párů, které nemohou mít děti a snaží např. o umělé oplodnění.

Myslím, že bychom chtěli znát více podrobností o tom, co se přesně odehrálo. Teologové už dva tisíce let spřádají teorie o tom, jak to přesně bylo a co se stalo v Mariině lůně. Ale z Bible na to máme celkem jednoduchou, i když ne asi úplně uspokojující odpověď: nevíme nic víc, než co je ve 35. verši. Z Božího slova vyplývají jenom některá fakta, která musíme postavit vedle sebe a tak dostaneme dostačující obrázek toho, co se odehrálo: Marie byla panna, sestoupil na ní Duch svatý a provedl změnu v jejím těle, takže Marie otěhotněla. Se svým mužem nežila, dokud neporodila svého prvorozeného syna (Mt 1,25).

Početí Ježíše ani těhotenství Marie nebylo spojeno s žádným mužem. Jediným aktivním činitelem je zde Bůh. Bůh vstoupil do Marie zvláštním způsobem a skrze ni se stal člověkem. Jan mluví o Božím Synu, který byl od počátku (J 1,1). A dodává:

- *A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy. (J 1,14)*

Vidíme, že učení o narození Ježíše Krista z panny je zde v přímé souvislosti s Božstvím Pána. Božská podstata byla zachována a byla přenesena do lidského těla – do těla Pána Ježíše Krista. A to nás vede k další věci, která souvisí s Kristem:

C. Kristova bezhříšnost

Boží slovo nás ujišťuje o tom, že Kristus byl člověk jako my, ale nikdy nezhřešil jako my. Ježíš Kristus je poslední Adam. První Adam byl v zahradě Edenu bez hříchu. Byl dokonalý, stejně jako Eva a dokud nezhřešili, byli bez hříchu. Skuteční lidé v dokonalosti. Hřích toto zničil. Ale Ježíš Kristus přišel jako poslední Adam – dokonalý člověk, bez hříchu. Ale na rozdíl od prvního Adama nikdy nezhřešil. On sám říká:

- *Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života. (J 8,12)*

Světlo v Janově evangeliu ukazuje jak na pravdu, tak také na morální čistotu. Jinými slovy zde Pán tedy říká, že On sám je zdrojem svatosti, čistoty a pravdy – a tak to potvrzuje také na jiných místech. Když mluví o Boží vůli, tak říká:

- *...stále dělám, co se líbí jemu. (J 8,29)*
- *Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti. (2K 5,21)*

Mohli bychom ještě dlouho mluvit o Kristově dokonalosti. Celá věčnost nám nebude stačit na to, abychom ji cele poznali. Ale tato dokonalost mohla být zachována jedině díky Kristovu narození z panny.

Nepřítomnost biologického otce vedla k tomu, že se na Pána nepřenesla hříšná lidská přirozenost. Tato skutečnost by mohla ukazovat na to, že se nositelem hříšné přirozenosti je muž, ale je to jenom spekulace, kterou nemůžeme jednoznačně doložit z Božího slova. Duch svatý zcela jistě zajistil to, že se na Krista nepřenesla hříšná lidská přirozenost. Je to další zázrak, který je spojený s vtělením Pána.

- *Sestoupí na tebe Duch svatý a moc Nejvyššího tě zastíní; **proto** i tvé dítě bude svaté a bude nazváno Syn Boží. (Lk 1,35)*

To nás vede k poslední věci:

III. NAROZENÍ Z PANNY A UČENÍ O SPASENÍ

Kdyby se Kristus nenarodil z čisté panny, jak zpíváme, a jak nám to dosvědčuje Boží slovo, tak by nesl hříšnou přirozenost a nikdy by se nemohl stát prostředníkem mezi námi a Bohem. Nemohl by být ani beránkem bez vady a bez poskvrny, jehož převzácnou krví jsme očištěni od hříchů:

- *On jako beránek bez vady a bez poskvrny byl k tomu předem vyhlédnut před stvořením světa a přišel kvůli vám na konci časů. (1Pt 1,19-20)*

Nemohl by se stát veleknězem, který usmiřuje Boží hněv, když jako oběť smíření přináší sebe sama:

- *To je ten velekněz, jakého jsme potřebovali: svatý, nevinný, neposkvrněný, oddělený od hříšníků a vyvýšený nad nebesa, který nemusí jako dřívější velekněží denně přinášet oběti napřed za vlastní hříchy a pak teprve za hříchy lidu. Ježíš to učinil jednou provždy, když obětoval sebe sama. (Žd 7,26-27)*

Tady vidíme jasnou souvislost mezi narozením z panny a naším spasením.

ZÁVĚR

Podívali jsme se na učení Božího slova o Kristově narození z panny. Je to něco, co si připomínáme v těchto dnech. Kolem sebe slyšíme písničky, které to neustále opakují, a mohlo by se nám snadno stát, že to přijmeme jako něco všedního, nepodstatného, nebo to dokonce budeme chápat jako určitý kolorit, který patří k Vánocům. Ale ukázali jsme si, že věci spolu navzájem souvisí.

Nemyslím si, že bychom měli nějaký vážný problém s tím, věřit tomu, že se Kristus narodil z panny. Myslím, že většina z nás, ne-li všichni v tom žádný problém nevidí. Ale chtěl jsem, abychom si ukázali, jak spolu souvisí jednotlivé části křesťanského učení, jak na sebe navazují, prolínají se a podmiňují se. Učení o narození Krista z panny nepatří mezi nejdůležitější křesťanská učení. Přesto jeho přijetí nebo odmítnutí má své důsledky. A tyto důsledky už mohou být skutečně závažné. Mohou vést

k popření pravdivosti Božího slova, mohou vést k tomu, že budeme věřit v Krista, který není pravým Kristem, jak nám Ho zjevuje Boží slovo:

- *Když někdo přijde a zvěstuje jiného Ježíše, než jsme my zvěstovali, nebo vám nabízí jiného ducha, než jste dostali, nebo jiné evangelium, než jste přijali, klidně to snášíte! (2K 11,4)*

Vidíme tedy, že malý a dnes docela opomíjený detail, zázrak Božího vtělení, skutečná přirozenost Kristova narození, může vést k dalekosáhlým důsledkům.

Nejsme spaseni vírou v narození z panny, ani dobrou teologickou znalostí. Spaseni můžeme být jedině samotným Kristem, pouze z milosti a pouhou vírou. Žádné jiné spasení není!

Ukázali jsme si, kdo je tento Kristus, jehož vzýváme a v jehož jménu jsme spaseni. Je to cele Bůh a cele člověk, Boží beránek a neposkvrněný velekněz:

- *Proto přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu; je stále živ a přimlouvá se za ně. (Žd 7,25)*

VYTRVAT VE VÍŘE (ŽD 3,12-19)

Steven Cole

Článek na stránkách *Reformace* – [zde](#).

Jedna z nejspornějších otázek v křesťanských kruzích zní: „Může věřící ztratit spasení?“ Týká se také našich emocí, protože většina z nás má někoho blízkého, kdo kdysi vyznal víru v Krista, možná dokonce působil v nějaké službě, a dnes žije od Pána daleko. A my se ptáme: „Je opravdu spasený?“ Ze srdce rádi bychom řekli, že ano, ale známe pár veršů, které nám tak jako náš dnešní text nahánějí husí kůži, a ty nás nutí zaváhat.

Evangelikálové se v zásadě dělí na tři tábory. Důslední arminiáni by řekli, že dotyčný byl spasen, ale své spasení ztratil. Tito lidé vidí spasení v první řadě jako lidské rozhodnutí. Jestliže jste nastoupili tím, že jste se rozhodli uvěřit, můžete rozhodnutím, že víru zapřete, zase vystoupit. Tímto názorem se nebudu zabývat, protože mi ve světle mnoha textů Písma, které Božím dětem slibují bezpečí (Římanům 8:1, 29-36 a jiné), připadá neudržitelný.

Zastánci názoru, že věřící nemohou ztratit spasení, se řadí do zbylých dvou táborů. Jedni tvrdí, že vytrvání ve víře není nutnou podmínkou jistoty spasení. Jejich heslem je: „Spasen jednou, spasen provždy.“ Tvrdí, že je-li spasení podmíněno vytrváním, znamená to, že závisí na skutcích. A dále tvrdí, že pokud spasení v konečném důsledku závisí na vytrvání, pak není možné, aby si křesťan byl jist svým spasením. Co když v

budoucnosti odpadnu? A proto tvrdí, že záleží pouze na tom, aby člověk jednou uvěřil v Krista.

Tento názor sdílí s arminiánským názorem představu, že víra je lidské rozhodnutí, a ne dar, který Bůh udělí těm, jimž dává nový život. Je to spíš něco takového, jako když zatáhneme za páku. Jakmile za ni jednou zatáhneme, začnou se na nás sypat všechna požehnání zahrnutá ve spasení a my to nijak nemůžeme zastavit. Můžeme odejít a říct, že o ně nestojíme, ale ona nám stále náleží. To, jak žijeme poté, co uvěříme, s naším věčným určením a bezpečím nijak nesouvisí.

Poslední tábor zastává názor reformované teologie, totiž že spásná víra je Boží dar, který nám uděluje ve chvíli našeho spasení. Spasení vychází z Boha a závisí výhradně na jeho moci a na jeho úmyslu. Protože slíbil, že k chvále své slavné milosti dokončí to, co začal, vytrvají všichni Boží vyvolení ve víře až do věčného života. Tento názor, který je podle mého názoru tím správným, tvrdí, že existuje něco takového jako falešná víra. Někteří z těch, kdo vyznají víru v Krista, mohou později od víry odpadnout, čímž se ukáže, že jejich víra nebyla pravá. Spásná víra však ze samé své podstaty vytrvá. Vytrvání ve víře je důkazem, že naše víra je od Boha a ne z lidí.

Tím nechci říct, že by vytrvalá víra byla něco automatického, čeho lze dosáhnout bez námahy. Bůh určuje prostředky stejně jako cíle. Boží svrchovanost ve spasení nikdy nepopírá odpovědnost člověka. Bůh vyvolil všechny, které se rozhodl spasit, ale tito vyvolení mají odpovědnost činit pokání ze svých hříchů a uvěřit v Ježíše Krista. I když Bůh slibuje, že nakonec budou spaseni všichni jeho vyvolení, jsme

napomínání, abychom ve víře vytrvali. Boží svrchovanost nevylučuje lidskou odpovědnost!

Náš text je důrazným napomenutím, abychom vytrvali ve víře. Práví věřící si jeho varování vezmou k srdci a budou se v čase zkoušek pevně držet své víry. Falešní věřící budou reptat proti Bohu, a když na ně dolehnou zkoušky, upadnou stejně jako mnozí Izraelci na poušti do hříchu nevíry. Autor tedy napomíná členy církve („bratří“, 3,12), aby „své počáteční předsevzetí“ zachovali „pevné až do konce“ (3,14). Upozorňuje nás na čtyři stránky vytrvalé víry:

Abychom vytrvali ve víře, musíme se vyvarovat velikého hříchu, konat velikou službu, držet se velikého spasení a osobně se ztotožnit s velikým příběhem.

1. ABYCHOM VYTRVALI VE VÍŘE, MUSÍME SE VYVAROVAT VELIKÉHO HŘÍCHU (3,12).

Kdybych se vás zeptal, abyste mi jmenovali hříchy, které považujete za nejhorší, nejspíš bychom slyšeli o masových vraždách, genocidě, týrání dětí, kanibalismu nebo pokleslých sexuálních praktikách. Nevíra by nás pravděpodobně nenapadla. Bůh ji přitom má na seznamu ohavných hříchů: „Dejte si pozor, bratří, aby někdo z vás neměl srdce zlé a nevěrné...“ (3,12).

A. Abychom se tohoto strašného hříchu vyvarovali, musíme si uvědomit, jakým je nevíra ve skutečnosti zlem.

Když nad ním mávnete rukou, že to nic není, nebudete si na něj dávat pozor. Kdybych vás upozornil, že na ulici pobíhá toulavá kočka, řeknete: „A co má být?“ Možnost střetu s tímto divokým zvířetem by pro vás nebyla důvodem ke zvýšené ostražitosti. Kdybych se ale zmínil, že ta toulavá kočka je ve skutečnosti hladový lev, asi byste zpozorněli. Podívejme se na pět stránek nevíry, které by nás měly přimět, abychom byli ve střehu:

1) Nevíra je nejhorší ze všech hříchů, protože je u kořene každého hříchu.

Nevíra stojí v pozadí každého hříchu, kterého se lidé dopouštějí. Když satan v zahradě pokoušel Evu, dosáhl toho, aby nevěřila Božímu slovu: „Jakže, Bůh vám zakázal jíst ze všech stromů v zahradě?“ (Gn 3,1). Říkal vlastně: „Tomu přece nemůžete věřit, ne?“

Kdyby lidé opravdu věřili Bohu, nepáchali by takové strašné hříchy, o jakých jsme mluvili na začátku, protože by věděli, že je čeká jeho přísný soud. Ale protože Bohu nevěří, dělají si, co se jim zlíbí. Nevíra je u kořene každého hříchu.

2) Nevíra je hřích, který zatvrzuje srdce.

Ve verši 3,13 autor čtenáře varuje, že je tento hřích může zatvrdit. Stejně varování opakuje ve verši 3,15, kde znovu cituje Žalm 95 (srovnej 3,8). Hřích je jako mozoly, které se nám dělají na ruku. Bez mozolů jsou naše ruce citlivé na cokoli, co způsobuje bolest. Když se na nich ale udělají mozoly, můžeme dělat leccos, co by nás dříve bolelo, a sotva to pocítíme. Podobné je to s naším svědomím. Když poprvé zhřešíme, svědomí vykřikne: „Ouvej!“ Podruhé to bolí, ale už ne tolik. Za nějakou

dobu to můžeme dělat, aniž bychom si vůbec uvědomovali, že hřešíme. Četl jsem o nájemných vrazích pracujících pro mafii, kteří jsou schopni střílet člověka zblízka do hlavy a pak si dát na oslavu dobrý oběd. Nevíra zatvrzuje naše srdce vůči Božím měřítkům svatosti.

3) Nevíra je trvalou hrozbou všemu Božímu lidu.

Ve verši 3,13 nám autor říká: „... povzbuzujte se navzájem den co den, dokud ještě trvá ono ‚dnes‘...“ Vrací se ke slovu „dnes“ ze Žalmu 95, které nás varuje, že tento hřích nevíry je trvalou, každodenní hrozbou. Včera jsme mohli být ve víře silní, jenže dneska jdeme pouští a dojde nám voda. Co uděláme? Budeme důvěřovat Bohu a ve víře očekávat, že se o nás postará, nebo budeme reptat a vrátíme se do světa?

I skuteční věřící mohou upadnout do hříchu nevíry. Bůh slíbil Davidovi, že usedne na Izraelský trůn, ale David musel prchat o život před šíleným králem Saulem. Když to trvalo roky, David si řekl: „Kteréhokoli dne mohu být zahuben Saulovou rukou. Nezbývá mi nic lepšího než uniknout do pelištejské země“ (1S 27,1). To tedy *nebylo* prohlášení víry v Boží zaslíbení! Než se David konečně vzpamatoval (1S 30,6), měl z toho spoustu problémů. Hlavní ale je, že věřící nejsou proti nevíře imunní! Buďte ve střehu!

4) Nevíra nás – stejně jako každý hřích – podvádí.

Autor mluví o „klamu hříchu“ (3,13 KMS). Hřích nám namluví, že nás zbaví našich momentálních problémů a dá nám to, co chceme, zatímco poslušnost vůči Bohu nás o to, co chceme, připraví. Když David přešel k Pelištejcům, Saul ho přestal pronásledovat. Pelištejský král mu dal vlastní město. Místo aby se protloukal od jeskyně k jeskyni, mohl se David se

svými ženami usadit a žít normálně. Takhle hřích pracuje vždycky. Přesvědčí nás, že dostáváme to, co chceme. Jenže pak přijde chvíle, kdy si za to nechá zaplatit.

Jste svobodná a cítíte se osaměle. Už dlouho vás žádný věřící muž nepozval na rande. Přijde satan a řekne: „Když budeš čekat na Boha, nikdy nedostaneš, po čem toužíš. A tenhle nevěřící je prima. Vyraž si s ním.“ Nebo máte problémy v manželství. Manželka vás ustavičně komanduje. Neuspokojuje vás sexuálně. A potkáte krásnou, vnímavou, chápající ženu, která se vám nabídne. Satan zašeptá: „Ta ti dá přesně to, co potřebuješ.“ Hřích, nevíru nevyjímaje, nás vždycky podvádí.

5) Nevíra je nerozlučně spjata s neposlušností.

Verš 3,12 varuje před *nevírou*; verš 3,13, aniž by se změnilo téma, varuje před úskočností *hříchu*. Verše 3,17-18 mluví o těch, kdo *zhřešili* a byli *neposlušní* (KMS, NBK, KR). Verš 3,19 vysvětluje, že důvodem, proč nesměli vstoupit do Zaslíbené země, byla jejich *nevíra*. Bible opakovaně používá slova „víra“ a „poslušnost“ jako navzájem zaměnitelné pojmy (J 3,36; Sk 6,7; Ř 1,5; 10,16; 15,18; 16,26; 2Te 1,8; 1Pt 1,2; 2,8; 3,1; 4,17). Jsme spaseni vírou samotnou, ale spásná víra vždy vede k životu v poslušnosti Bohu (Jk 2,18-26). Pokud Bohu opravdu věříte, budete ho poslouchat. Pokud Bohu nevěříte, nebudete ho poslouchat.

Abychom se tedy vyvarovali tohoto strašného hříchu nevíry, musíme si uvědomit, jakým zlem ve skutečnosti je.

B. Abychom se tohoto strašného hříchu vyvarovali, musíme být nesmírně opatrní.

„Dejte si pozor, bratří...“ (3,12)! „Mějte se na pozoru! Buďte ve střehu!“ K tomu, aby se člověk dostal do pekla, opatrnosti není zapotřebí, ale dostat se do nebe, to vyžaduje pořádnou opatrnost. Pokud se o osud své duše nezajímáte nebo nestaráte, strhne vás mohutný proud světa, těla a ďábla do pekel. Musíme se *snažit* vstoupit úzkými dveřmi do nebe (Lk 13,24).

Praví věřící se vyznačují bdělostí a ostražitostí. Neřeknou ledabyle: „Pro jeden hříšek se svět nezboří. Spasen jednou, spasen provždy.“ Praví věřící často zkoumají svá srdce, aby se ubezpečili, že zůstávají ve víře (2K 13,5). Dbají na svá srdce, aby nebyla zlá a nevěřící, aby neodpadli od živého Boha.

C. Abychom se tohoto strašného hříchu vyvarovali, musíme se vyhýbat ritualizovanému náboženství a žít v blízkosti živého Boha.

Jak jsme viděli minulý týden, křesťanství je záležitost srdce před Bohem. Není problém sehrát hezké představení pro ostatní, aby si říkali: „Ten Steve je ale zbožný člověk!“ Můžu zpívat nahlas, zvedat ruce v uctívání, modlit se s nasazením, účastnit se Večeře Páně, dokonce i horlivě kázat – ale to všechno může být jen vnějšková záležitost! Bůh je *živý Bůh* (9,14; 10,31; 12,22), který hledí na srdce. „Není tvora, který by se před ním mohl skrýt. Nahé a odhalené je všechno před očima toho, jemuž se budeme ze všeho odpovídat“ (4,13). Živý Bůh zná všechny moje pochybnosti i hříšné myšlenky. Jeho neobalamutím – ani na okamžik!

Chci-li se vyvarovat tohoto strašného hříchu nevíry, musím brát každou myšlenku do zajetí poslušnosti Kristu. Musím vyznávat své pochybnosti jako hřích a žít před živým Bohem v pravdě.

Abychom vytrvali ve víře, musíme se vyvarovat jednoho velikého hříchu: nevíry.

2. ABYCHOM VYTRVALI VE VÍŘE, MUSÍME KONAT VELIKOU SLUŽBU (3,13).

„Naopak, povzbuzujte se navzájem den co den...“ Toto sloveso může také znamenat „napomínat“ (KMS, NBK, KR) či „vyzývat“. Příslušné podstatné jméno souvisí s představou někoho, kdo vám jde po boku, aby vám pomáhal. Ježíš jím nazývá Ducha svatého (J 14,16.26: „Přímluvce“). Všimněme si stručně tří stránek této služby povzbuzování:

A. Službu povzbuzování má konat každý člen církve.

Povzbuzování není něco, co by měl dělat jen pastor. Je nezbytné, aby si jím sloužili všichni členové církve navzájem. Někdy je zapotřebí, abych takto posloužil já někomu jinému, ale jindy budu já potřebovat, aby on povzbudil mě. Tento příkaz předpokládá, že jste během týdne osobně ve styku s jinými věřícími, kteří natolik dobře vědí, co právě prožíváte, že vám tuto službu mohou poskytnout, když ji potřebujete. Navíc, máte-li takto sloužit, musíte si uvědomit, že *jste* strážci svých bratrů! Vidíte-li, že je váš bratr oklamán hříchem a zatvrzuje se, a necháte to být, neposloucháte tento příkaz. Máte povinnost pomoci bratrovi, který zápasí s nevírou nebo s hříchem. Nemůžete si zachovávat odstup.

B. Službu povzbuzování potřebujeme každý den, protože nepřítel útočí každý den.

Máme se povzbuzovat „den co den“. Neříkejte si: „Nechám to na pastorovi, on to s ním jednou nějak vyřídí, ale moje starost to není.“ Když vidíte, jak se váš bratr odvrací od Pána, je to vaše starost! Protože satan v útocích nepolevuje, nesmíme polevovat ani my ve vzájemném povzbuzování ve víře.

C. Službu povzbuzování potřebujeme, protože je hřích záludný.

Podvedený člověk není schopen správně zhodnotit, jak na tom je. Myslí si, že je všechno v pořádku, i když to v pořádku není. Jestli vás někdy napálil podvodník, který se ve svém umění vyznal, vzpomeňte si, že byl pryč i s vašimi penězi ještě dřív, než vám došlo, že někde něco neklape. Někdo třetí vás mohl varovat: „Na toho chlapa si dej pozor!“ Pak byste se možná nenechali oškubat. Protože nás hřích vodí za nos, potřebujeme si navzájem kráčet po boku a poskytovat si tuto službu povzbuzování. Abychom vytrvali, musíme se vyvarovat velikého hříchu nevíry a konat velikou službu povzbuzování.

3. ABYCHOM VYTRVALI VE VÍŘE, MUSÍME SE DRŽET VELIKÉHO SPASENÍ (3,14).

„Vždyť máme účast na Kristu, jen když své počáteční předsevzetí zachováme pevné až do konce.“ Dva body:

A. Ve spasení jsme sjednoceni s Kristem.

„... máme účast na Kristu...“ (srovnej 1,9; 3,1; 6,4; 12,8). Badatelé se rozcházejí v názoru, zda tato slova vyjadřují naši spoluúčast s Kristem na díle jeho království, nebo naše sjednocení s Kristem – stav, který Pavel často popisuje slovy: „v Kristu“. Platí sice obojí, ale z kontextu se zdá, že je řeč o našem podílu na Kristu samotném. Když nás Bůh spasil, vložil nás do Krista, takže vše, co platí o něm, platí o nás. Jak směle říká Pavel: „Nyní však není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši...“ (Ř 8,1).

B. To, že věřící budou nakonec spaseni, je sice jisté, ale nestane se to samo od sebe.

Ve slovech „... máme účast na Kristu...“ je položen důraz na to, co pro nás z milosti udělal Bůh, zatímco následující podmiňovací věta se zaměřuje na naši odpovědnost. Naše „počáteční předsevzetí“ je naše prvotní víra v Krista, jíž jsme přijali spasení. Spásná víra není jednorázová záležitost. Je-li pravá, budeme věřit až do té doby, kdy uvidíme Ježíše („až do konce“). Držet se pevně této víry a jistoty je naše odpovědnost.

V listu Filipským nám Pavel ukazuje stejnou rovnováhu. Říká, že Bůh dokončí dobré dílo, které v nás začal; zároveň nás ale vyzývá, abychom své spasení uskutečňovali s neustálým vědomím, že tím, kdo v nás působí, je Bůh (Fp 1,6; 2,12-13). Jinými slovy: zaslíbení o jistotě našeho spasení bychom nikdy neměli obracet a předpokládat, že v celém procesu nemáme žádnou odpovědnost. Ti, kdo v Krista skutečně věří, se budou víry v něj držet pevně až do konce. Když někdo víru v Krista opustí, vrátí

se do světa a nevádí mu tam zůstat, svědčí to o tom, že v Krista jako ve svého Pána a Spasitele ve skutečnosti nikdy neuvěřil. Praví věřící mohou někdy prožívat pochybnosti a upadnout do hříchu, ale nezůstanou tam. Boží výchovné tresty je přivedou zpátky (12,8).

Abychom vytrvali ve víře, musíme se vyvarovat velikého hříchu, konat velikou službu, držet se velikého spasení – a konečně:

4. ABYCHOM VYTRVALI VE VÍŘE, MUSÍME SE OSOBNĚ ZTOTOŽNIT S VELIKÝM PŘÍBĚHEM (3,15-19).

Autor se vrací k příběhu o Izraeli na poušti a opět cituje Žalm 95: „Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce ve vzdoru!“ Pak svým čtenářům přibližuje jeho smysl pomocí tří párů řečnických otázek (KJV překládá verš 3,16 nesprávně). Na první otázku každého páru odpovídá druhá. Autor se snaží, aby si čtenáři uvědomili, že jsou v přesně stejné situaci jako Izrael na poušti. Ve verši 3,19 svou myšlenku shrnuje, přičemž zpětně navazuje na téma nevíry z verše 3,12.

První otázka a odpověď ukazují, že *tento příběh se týká všech, kdo se pokládají za věřící.*

Kdo se zatvrdil vůči Bohu, když slyšel jeho hlas? Právě ti, které Mojžíš vyvedl z Egypta. Třebaže k této společnosti patřila i hrstka skutečně spasených, většina reptala, nevěřila Bohu, a zemřela na poušti. Autor říká všem, kdo se hlásí ke křesťanství: „Tohle se týká vás!“

Dokonce i pro pravé věřící je relevantní poznámka Johna Owena: „I ti nejlepší svatí potřebují být varováni před těmi nejhoršími zly.“ (John Owen: *Hebrews: The Epistle of Warning* [Kregel], s. 53.)

Druhá otázka a odpověď ukazují, že *ti, kdo se pokládají za věřící a přitom zůstávají v hříchu, by měli očekávat jeho hněv, ne odpočinutí.* Nejsme-li praví věřící a hřešíme, přestože jsme již poznali pravdu, čeká nás Boží konečný soud. Jsme-li praví věřící, náš hřích na nás přivolá jeho přísné výchovné tresty. Ani v jednom případě není o co stát!

Třetí otázka a odpověď ukazují, že *ti, kdo na sebe na poušti přivolali Boží hněv, nebyli jen nevěřící, ale také neposlušní.* Jak jsme viděli, to dvojí je neoddělitelně spjato. Je-li nevíře ponechána volnost, rychle se zvrhne v neposlušnost. Dokonce se často používá jako rouška pro neposlušnost. Nevíra je společensky přijatelnější než hřích, a tak se tváříme, že zápasíme s intelektuálními otázkami. Uvnitř ale víme, že jestli má Boží slovo pravdu, tak se musíme odvrátit od svých hříchů, a to se nám nechce. Ti neposlušní, kteří nevstoupili do Božího odpočinutí, jsou totožní s těmi nevěřícími.

V závěrečném shrnutí (3,19) nám autor dále ukazuje, že nevíra nás zbavuje nejen *ochoty*, ale i *schopnosti* přijmout Boží požehnání. Buď vám přístup k požehnáním Božího věčného odpočinutí otevírá víra, nebo vám ho nevíra uzavírá. Abychom vytrvali ve víře, musíme se osobně ztotožnit s příběhem Izraele na poušti. Musíme se vyvarovat strašného hříchu nevíry, který jim zabránil vejít do slíbeného Božího odpočinutí.

ZÁVĚR

V Kalifornii jsem měl souseda, kterého bych neváhal popsat jako stoprocentního drsňáka. Obličej a tetované ruce měl opálené od toho, jak pod kalifornským sluncem pracoval na silnicích nebo je brázdil na

motorce. Měl výbušnou povahu. Jednou jsem ho slyšel asi na sto metrů proklínat řidiče sněžného pluhu, že mu odhrnutým sněhem zatarasil vjezd. Všude po domě se mu povalovaly výtisky časopisu *Penthouse*. Nikdy nechodil do církve.

Jednoho dne jsem měl příležitost mu svědčit o Kristu. On ale rychle zvedl ruku, aby mě zadržel, a řekl: „Steve, já už to mám u toho pána seshora vyžehlený.“ Když někdo mluví o Všemohoucím Bohu jako o „tom pánovi seshora“, vždycky mě to znepokojí. „Jak to myslíš?“ zeptal jsem se. Potom mi řekl, že jako teenager navštěvoval velký baptistický sbor v oblasti Los Angeles. Pastor mládeže mu řekl, že když přijme Krista, bude mít jisté, že se dostane do nebe. „A to jsem udělal, takže o mě nemusíš mít strach.“ I když nic ani náznakem neschválilo o tom, že by ve víře zůstával, a naopak spousta toho svědčila o tom, že ne, on si stále myslel, že má věčný život, protože kdysi uvěřil!

Autor listu Židům to vidí jinak. Abychom vešli do Božího odpočínutí, musíme vytrvat v poslušné víře. Abychom vytrvali, musíme se vyvarovat velikého hříchu nevíry, konat velikou službu vzájemného povzbuzování, držet se pevně svého velikého spasení v Kristu a osobně se ztotožnit s velikým příběhem Izraele na poušti. Dejme si pozor, bratří!

OTÁZKY K DISKUZI

1. Proč je nevíra tak strašný hřích? Znamená to, že praví křesťané nikdy nepochybují? Proč ano, proč ne?

2. Jak můžeme rozpoznat svou nevíru a vypořádat se s ní, když je hřích tak záludný? Je nevíra ve své podstatě záležitost rozumová nebo mravní?
3. Je namístě poskytnout ujištění o spasení někomu, kdo sice říká, že věří v Krista, ale přitom setrvává v hříchu? Jakými pravidly bychom se v takovém případě měli řídit?
4. Je námitka, že pokud je pro spasení nutno vytrvat, nemůžeme si jím být nikdy jisti, platná? Proč ano, proč ne?

NEOMYLNOST – KDE JI NAJÍT A JAK JI POUŽÍVAT

Charles H. Spurgeon

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Kázání č. 1208 kázané v den Páně ráno, 20. prosince 1874, v Metropolitan Tabernacle.

- *Je psáno. (Mt 4,4)*

Uvažující lidé hledají pevný základ víry. Starověký filozof chtěl oporu pro svou páku a věřil, že kdyby jí získal, tak by mohl pohnout světem! Je nepříjemné být dlouho na moři – vyhlížíme, kdy se objeví pevná zem, a staneme na skále. Nemůžeme odpočinout, dokud nenalezneme něco pevného, jistého, spolehlivého a nezpochybnitelného. Mnohá mysl již nahlédla do mlhavé říše racionalismu, aby zde nespatriila nic víc než tápavou mlhu. A roztřesená řezavým chladem této arktické země skepticismu zatoužila po jasnějším světle, příjemnějším průvodci a spolehlivějším přesvědčení.

Tato touha odedávna přitahuje lidi k všemožným vírám. Když satan vidí tento jejich šíravý hlad, nabízí jim jako přijatelný kámen místo chleba. Mnozí stavěli a dosud staví na tom, že je možné nalézt neomylný základ u papeže v Římě. Ani se nedivím tomu, že chtějí mít raději neomylného člověka, než aby zůstali bez standardu pravdy. Přesto je myšlenka víry v papežskou neomylnost tak monstrózní, že kdyby se jí oni

sami tolik neoháněli, tak bychom ji my sami považovali za nehoráznou pomluvu namířenou proti nim! Sama skutečnost, že lidská mysl je schopná se převrátit až do takové míry, že přijímá učení o papežské neomylnosti, je velikým tajemstvím lidství.

Když papežové chybují v maličkostech, proč by tomu mělo být jinak v zásadních věcech? V Disraeliho „Literárních kuriozitách“ je pod názvem „Errata“ (tedy tiskové chyby) uvedena následující historka: „Knihou, v níž se nachází nejvíce chyb, je jedno vydání Vulgáty zaštitěné papežem Sixtem V. Jeho Svatost pečlivě prohlídla každý vytištěný list a k úžasu celého světa, se text hemžil chybami! Muselo být vytištěno množství kousků, kterými byla opravena chybná místa tak, aby byl text v pořádku. Tato kniha se díky svým žertovným záplatám stala zjevnou demonstrací ‚papežské neomylnosti‘ a naplnila heretiky jáсотem. Kniha byla stažena z oběhu a bylo vynaloženo velké úsilí na její zničení. Stále ještě zůstává několik výtisků pro pobavení sběratelů Biblí – naposledy se cena za Bibli Sixta V. vyšplhala na 60 guinejí (což přibližně odpovídá dnešní částce 750.000 korun – pozn. překl.) – docela dost za knihu packalů! Svět se velmi pobavil papežskou bulou, která byla v předmluvě prvního vydání, a která hrozila exkomunikací každému tiskaři, který by změnil jen jediné písmenko v textu.“

Taková neomylnost, která sídlí ve smrtelníkovi, patří do blázince a nezaslouží si, aby se o ní vážně diskutovalo. Jen pohleďte do historie – a dokonce i katolíci přiznají, že to tak je – a hned zjistíte, že papežové byli lidé a nikoliv bohové – a jejich buly byly stejně omylné a chybné jako dekrety světských knížat! Dívejte se tak dlouho, dokud naprosto jasně

nepochopíte, že se nemůžete spolehnout na pomyslnou neomylnost kněze!

Jsou ovšem další, kteří trvají na myšlence neomylnosti církve. Věří v usnesení všeobecných koncilů a doufají, že zde naleznou skálu jistoty. Zjevně je to mnohem jednodušší, neboť množství rádců znamená moudrost – ale ve skutečnosti je to naprosto absurdní! Pokud shromáždíte množství mužů, z nichž jeden každý je omylný, je jasné, že se tím nijak nepřiblížíte neomylnosti. Je stejně snadné uvěřit tomu, že jeden muž je inspirovaný, jako že je inspirovaných pět mužů nebo šest set! Ale ve skutečnosti církev dělá chyby právě tak, jako je dělají jednotlivci a celá církev upadá do tragických omylů jak v praktických věcech, tak v učení.

Pohledte na církve v Galácii, v Korintu, Laodiceji, v Sardách nebo jinde. Zjišťujeme, že první učedníci našeho Pána, kteří tvořili opravdový zárodek apoštolské církve, nebyli neomylní. Dopouštěli se ohromných chyb už jenom v tom, jak mluvili o našem Pánu. Pán řekl Petrovi o Janovi: „Jestliže chci, aby tu zůstal, dokud nepřijdu, není to tvá věc.“ Mezi bratřími se rozšířilo, že tento učedník nezemře. Ježíš však neřekl, že nezemře, nýbrž: „Jestliže chci, aby tu zůstal, dokud nepřijdu, není to tvá věc.“ Dokonce sami apoštolové to mohli zpackat, a zpackali to.

Byli neomylní v tom, co napsali pod inspirací Ducha svatého, ale nikdy jindy. Přesto, bratři a sestry, žasnu nikoliv nad tím, že v bolestivé nouzi, do které se mysl často dostává, je jednodušší věřit v neomylnou církev, ale nad tím, že je mysl ponechána vlastnímu úsudku nebo je vláčena tam a zpět jako bezmocná bárka zmítaná proměnlivými větry mezi legiemi

otázek, které se nacházejí v neklidném oceánu nevěry. Kde tedy máme hledat, když stejně jako já toužíte po pevném základu a odmítáte papeže a koncily?

Máme mnohem jistější slovo svědectví, skálu pravdy, na níž spočíváme. Naším neomylným základem je: „Je psáno“. Bible, celá Bible a nic než Bible je naším náboženstvím. O této inspirované knize říkáme: *Toto je soudce, který rozhodne spor, když důvtip a rozum selhává.*

Říká se, že Bibli se dá těžko rozumět. Neplatí to však pro ty, kteří hledají vedení Božím Duchem. Lze v ní najít velké pravdy, které přesahují naše možnosti chápání – jsou zde, aby nám ukázaly, jak povrchní je naše omezená mysl. Nicméně v hlavních a základních výpovědích není těžké Bibli porozumět. Nikdo se nemůže vymlouvat na to, že by zde bylo množství chyb, o kterých lidé tvrdí, že pocházejí z Bible. Samotné Boží slovo stačí i novorozenci vyučovanému v milosti Božím Duchem, aby z něj poznal Pánovu vůli o svém spasení a našel cestu do nebe. Ať je vzdělaný či prostý, zjistí, že Boží slovo je čistá a bezchybná Boží pravda. Zde je neomylnost a nikde jinde.

Chtěl bych mluvit dnes ráno o této velkolepé neomylné knize, která jediná je naším odvolacím soudem. Toužím mluvit zvláště k nově obráceným, kteří našli Spasitele teprve nedávno. Právě oni musí používat Bibli jako meč Ducha v bojích, které jsou před nimi. Naléhavě vás vybízím, uchopte tuto část Boží výzbroje, abyste byli schopni odolávat nepříteli své duše. „Je psáno!“ Tuto zbraň, která nás nikdy nezklame, doporučuji používat našim mladým bojovníkům s tím, že *je to zbraň*

našeho Vojevůdce. Za druhé si musíme všimnout toho, k čemu tuto zbraň používal právě On a za třetí se chceme podívat na to, jak s ní zacházel.

1. BIBLE – ZBRAŇ NAŠEHO PÁNA

Každému křesťanu doporučuji stále používat neomylné slovo, protože i náš **Pán si zvolil tuto zbraň**, když Ho na poušti pokoušel satan. *Měl velký výběr zbraní, s nimiž mohl bojovat proti satanovi, ale nevzal si žádnou jinou zbraň než meč Ducha: „Je psáno“.* Pán Ježíš mohl zvítězit nad satanem pomocí andělských mocností. Stačilo poprosit Otce, a poslal by Mu dvanáct legií andělů, proti kterým by Ježíšův úhlavní nepřítel neobstál ani jediný okamžik.

Kdyby Pán použil jen svou božskou moc, jediné Jeho slovo by poslalo pokušitele zpět do pekla. Namísto božské moci však použil „Je psáno“, a tak poučil svou církev, že nemá nikdy používat sílu nebo tělesné zbraně, ale má důvěřovat pouze moci, která spočívá v Božím slově. To je naše bojová sekera a naše válečná zbraň. Nám nepřísluší dohled nad civilní mocí ani její omezování! Nesmíme se opovážit používat ani úplatky ani hrozby, aby se někdo stal křesťanem. Duchovní království se musí zřídit a udržovat pouze duchovní mocí.

Náš Pán mohl pokušitele odbýt tím, že by byl odhalil svou vlastní slávu. Sláva Boží moci byla skryta v poníženosti lidské podoby, ale kdyby byl Pán Ježíš jen na okamžik poodhalil závoj, byl by se nepřítel dostal do takového zmatku jako sovy nebo netopýři, když jim slunce zasvítí do tváře. Ale Pán Ježíš se ponížil, aby skryl svůj majestát a bránil se pouze tím „je psáno“. Náš Mistr mohl také zaútočit na satana rétorikou a

logikou. Proč s ním nediskutoval o předložených návrzích? Bylo třeba vyvrátit tři satanovy návrhy, ale náš Pán se omezil na jeden jediný argument: „Je psáno.“

Nuže, milovaní, jestliže si náš Pán a Mistr při všem tom výběru zbraní, které mohl použít, nevybral nic jiného než jeruzalémskou čepel slova Božího, neváhejte ani na okamžik, uchopte a pevně držte tuto jednu jedinou zbraň svatých všech dob. Odhoďte dřevěný meč tělesného zdůvodňování! Nedůvěřujte lidské výmluvnosti! Vyzbrojte se spolehlivými výroky Boha, který nemůže lhát, a nemusíte se bát satana a všech jeho zástupů. Můžeme se spolehnout na to, že Ježíš si zvolil nejlepší zbraň. To, co bylo nejlepší pro Něho, bude nejlepší i pro nás.

Všimněme si, že Pán Ježíš použil tuto zbraň na začátku své cesty. Ještě před zahájením své veřejné služby – pokud mohu použít takové vyjádření – tedy ještě předtím, než jeho mladá ruka nabyla zkušeností z veřejného klání, uchopil zbraň, která byla vykovaná a připravená pro Něho, a směle řekl: „Je psáno“. Vy, mladí křesťané, nedávno obrácení, jste už pravděpodobně prošli pokušením – a pokud ne, nepochybně vás to čeká. Vzpomínám si, že hned první týden poté, co mě Spasitel našel, jsem byl vystaven velmi zuřivému duchovnímu pokušení a neudivilo by mě, kdyby vás potkalo totéž. Nuže, vybízím vás, udělejte to, co udělal Ježíš – uchopte pevně „je psáno“.

Tato zbraň je dobrá pro dítě stejně jako pro silného muže. I kdyby byl věřící tak velký jako Goliáš Gatský, nebude potřebovat lepší meč než tento, a i kdyby byl jen trpaslík v Božích věcech, bude tento meč vhodný i do jeho ruky a bude stejně účinný pro útok i pro obranu. Jaká je to

milost pro tebe, mladý křesťane, že se nemáš dohadovat, ale pouze věřit, nemáš vymýšlet, ale přijímat! Máš jen otevřít Bibli, najít text a vrhnout ho na satana jako kámen z Davidova praku a vyhrát boj. „Je psáno“, a co je psáno, je neomylné – zde je tvá síla v debatě. „Je psáno“, Bůh to řekl, a to stačí. Požehnaný meč a štít, který může účinně používat malé dítě, který mohou uchopit i neučení a prostí, a který dává nesmělým sílu a slabým vítězství.

Dále si všimněte, že Kristus dal této zbrani přednost před ostatními a použil ji ve svém prvním boji, ve kterém nebyl přítomen žádný člověk. Písmo svaté je vhodné pro bohoslužby, osobní život víry, i v zápasech o pravdu. Boží mírný, tichý hlas je mocný i tehdy, když Boží dítě trpí osobními útoky v samotě pouště. Nejtěžší boje opravdového křesťana jsou obvykle známé pouze jemu samému. Nejostřejší pokušení nás nepotkávají v domácím kruhu, ale v komůrce. S vládami a mocnostmi nesevádíme nejtěžší boj na pracovišti, ale v osamělosti ducha. Pro tyto strašlivé souboje je tím nejlepším mečem a štítem „je psáno“.

Písmem můžeme někoho přesvědčovat, ale nejdůležitějším úkolem Písma je potěšit, ochránit a posvěcovat duši člověka. Musíte vědět, jak používat Bibli, když jste sami, a rozumět tomu, jak s ní odrážet toho nejúskočnějšího ze všech nepřátel. Dábel je skutečný. Většina křesťanů to ví z osobní zkušenosti, protože mu čelili a znají jeho lstivá vnuknutí, hrozné našeptávání, rouhavé myšlenky a ďábelské obžaloby. Pronásledovaly nás myšlenky, které pocházely z mocnějšího, zkušenějšího a lstivějšího ducha, než je náš vlastní, a proti těm je jen jedna obrana – toto neomylné „je psáno“.

Mezi Božími služebníky a satanem se často odehrávaly boje, které jsou zaznamenány v nezveřejněných kronikách svaté historie, kterou zapisuje Bůh. Tyto boje jsou podstatnější než nejstatečnější skutky dávných hrdinů, jež lidé oslavují ve svých národních písních. Není zde jenom vítěz, kterému postavili pomník, ale jsou zde i takoví, kteří bojovali proti padlým andělům a zvítězili, a jejichž statečnost musí uznat i sám ďábel. Ti všichni připisují své vítězství Boží milosti, která je naučila používat neomylné slovo Páně.

Milí přátelé, musíte mít toto „je psáno“ stále po ruce. Jakmile začne nějaký duchovní boj, někteří běží hledat pomoc k příteli. Nechtěl bych to odsuzovat, bylo by však daleko lépe, kdyby se obrátili k Pánu a Jeho přepevným zaslíbením. Někteří se vzdávají vší naděje už při prvním útoku. Nejednejte tak zbaběle! Hledejte milost, abyste mohli vytrvat. Musíte bojovat, pokud chcete vejít do nebe. Prohlédněte dobře svou zbraň – nemůže být ohnutá nebo tupá! Odvážně s ní zamávejte a zatněte ji do srdce svého nepřítele. „Je psáno“ pronikne duši a ducha – a zraní i toho starého draka.

Všimněte si, že ačkoliv náš Pán použil tuto zbraň za nejtěžších okolností, byla pro Jeho potřeby dostačující. Byl sám. Nebyl zde žádný učedník, který by s Ním procházel obtíže. Slovo Boží Mu bylo „pomocí po pravici“, Písmo se s Ním spojilo. Byl hladový, protože se postil čtyřicet dní a nocí a hlad působí ostrou bolest. Duch často klesá, když tělu chybí potrava. Avšak to „je psáno“ drželo hlad v mezích. Slovo sytilo bojovníka pokrmem, který nejen zaháněl veškerou slabost, ale posiloval Ho na duchu. Protivník přivedl Pána Ježíše na velmi nebezpečné místo, na

střechu Božího chrámu. Ale On tady stál a nepotřeboval pod nohama žádný jiný základ než ten, který Mu poskytovala Boží zaslíbení.

„Je psáno“ Mu umožňovalo dívat se dolů ze závratné výšky a zmařit plány pokašitele. Byl postaven na místě, kde se pod Jeho nohama rozprostírala království světa, velkolepé panorama, které často oslepilo oči velkých mužů a dohnalo je do záhuby. Avšak „je psáno“ zničilo všechny pasti ctižádosti a vysmálo se pokušení moci. Ať to bylo na poušti nebo na střeše chrámu či na vysoké hoře, nebyla nutná změna bojové metody. To nikdy neselhávající „je psáno“ pomohlo v každé situaci, v níž se nacházel. A tak to bude s námi. Chtěl bych velmi důrazně doporučit Boží slovo těm, kteří se nedávno zařadili mezi bojovníky mého Boha. Tak jako David řekl o Goliášovu meči: „Není nad něj“, chci já mluvit o Písmu svatém. Satan pokoušel našeho Pána stejně jako nás, proto s námi Pán Ježíš soucítí. Ale On odolal pokušením a v tom je nám příkladem. Musíme Ho následovat, pokud s Ním chceme vítězit.

Myslete i na to, že náš Spasitel s tím vystačil, tedy že stále používal tento jediný obranný prostředek, i když Jeho protivník často měnil svou taktiku. Blud má mnoho tváří, Boží pravda pouze jednu. Ďábel Ho pokoušel tím, že v Ném chtěl vzbudit nedůvěru, ale tento šíp byl zastaven štítem: „Je psáno: Ne samým chlebem žije člověk, ale vším, co vychází z úst Hospodinových.“ Nepřítel se pokoušel vyprovokovat Ježíše, aby dokázal, jak je odvážný, když Mu navrhl, aby skočil dolů z vrcholku chrámu. Ale dvojsečný meč dopadl na hlavu pokašitele: „Je psáno: Nebudeš pokoušet Hospodina, svého Boha.“ Další mocný úder byl namířen na našeho Pána s úmyslem srazit Ho na kolena: „... jestliže přede mnou padneš a budeš se mi klanět.“ I tento návrh byl odražen se

zdrucující silou slovy: „Hospodinu, svému Bohu se budeš klanět a jen Jemu budeš sloužit.“ To zasáhlo hada do srdce!

Tato zbraň je vždy účinná, je dobrá jak pro obranu, tak i pro útok. Slouží k ochraně celé naší osobnosti, nebo k zasažení nepřítele až do morku kostí. Jako meč serafů u brány Edenu dopadá na všechny strany. Nemůžete se dostat do takové situace, kterou by vám Boží slovo nepomohlo vyřešit. Má mnoho podob a očí jako Prozřetelnost sama. Ve všech etapách života, za všech okolností, ve všech zkouškách a obtížích bude nepohybné. Pokud by bylo omylné, bylo by nepoužitelné ve vážných situacích, ale jeho bezchybná pravda je nenahraditelná pro vojáky Kříže. Doporučuji vám tedy, abyste Boží slovo skrývali ve svém srdci a rozvažovali o něm ve své mysli.

„Slovo Kristovo ať ve vás bohatě přebývá ve vsí moudrosti.“ Buďte zakořenění, založení a upevnění v jeho učení a prosáknuti jeho Duchem. Pro mě je velkou radostí pilně bádát v Otcově knize milosti. Její účinek ve mně roste den za dnem. Byla napsaná v dávných dobách z vnuknutí Ducha, ovšem zjistil jsem, jak se jí sytím, že nebyla jenom napsaná z vnuknutí Ducha, ale stále je Duchem vydechnutá. Je to nejen historický dokument, ale je to aktuální dopis od Boha určený mně osobně. Není to jenom kdysi přednesené kázání – mluví stále! Není to suchý květ uchovávaný v herbáři, jehož krása minula a vůně vyprchala. Je to čerstvě kvetoucí rostlina v Boží zahradě, vonící právě tak, jak když ji zasadil.

Nepovažuji Písmo za harfu, na níž se kdysi hrávalo šikovnými prsty a nyní visí jako upomínkový předmět na stěně. Ne. Jedná se o nástroj o deseti strunách, který se stále nachází v rukou hudebníka a naplňuje

Hospodinův chrám nebeskou hudbou a který v těch, kdo mají uši k slyšení, vyvolává touhu slyšet víc. Písmo svaté je jako Aeolova harfa. Její struny rozdechvívá požehnání přinášející vánek Ducha a vytváří tajemnou hudbu, kterou naše ucho nikde jinde neuslyší. Symfonii Božího slova neuslyšíme, pokud se naše ucho neotevře dotyku velkého Lékaře. Duch svatý je ve slově, a proto je toto slovo živá pravda. Křesťané, buďte si tím jistí, a potom se toto slovo stane vaší vyvolenou zbraní!

2. BIBLE – K ČEMU SE POUŽÍVÁ

Náš Pán Ježíš Kristus nás učí, k čemu máme používat „je psáno“. Především si všimněte, že On ho používal k tomu, aby obhájil své synovství. Nepřítel řekl: „Jestli jsi Syn Boží,“ a Ježíš odpověděl: „Je psáno.“ To byla Jeho jediná odpověď. Nebyly zde žádné důkazy, jimiž by obhájil své synovství, nezmínil se ani o hlase nebeské slávy, který řekl: „Toto je můj milovaný Syn.“ Ne. Jen řekl: „Je psáno.“ Nuže, mí drazí mladí, nedávno obrácení bratři a sestry, nepochybuji, že jste už trpěli tímto svůdným pekelným „jestli“.

Jak hladce vychází ze satanových rtů. Je to jeho oblíbené slovo, nejlepší šíp v jeho toulci. Je knížetem pochybovačů, kteří ho uctívají, zatímco se jim za zády směje, protože on sám věří, ale hrozí se. Jednou z jeho nejúčinnějších taktik je vyvolat v lidech pochybnosti. „Jestli“ – s jakým zlomyslným úsměvem šeptá toto slovo do ucha nově obráceného člověka. „Jestli,“ říká, „Jestli.“ „Říkáš, že jsi ospravedlněn a omilostněn, a že tě Bůh přijal. Ale co když! Nemohl ses splést?“ „Nebyl jsi oklamán?“ Nuže, milí přátelé, prosím vás, nedovolte satanovi, aby vás stáhl z pevného základu Božího slova. Pokud se mu jednou podaří dovést vás k tomu, abyste si

mysleli, že jediný způsob, jak můžete dokázat, že Kristus je Spasitelem hříšníků, je vaše vlastní zkušenost, velmi brzo vás utopí v zoufalství.

Důvod, proč věřím v Ježíše, spočívá v Ježíši, a ne ve mně. Neříkám: „Věřím v Pána Ježíše, protože se cítím tak šťastný,“ protože za půl hodiny se můžu cítit bídně! Ale věřím, že jsem spasen skrze Krista, protože je psáno „věř v Pána Ježíše a budeš spasen“. Věřím ve spasení v Kristu ne proto, že to souhlasí s mým rozumem a odpovídá mým pocitům, ale proto, že je psáno: „Kdo věří v něho, není odsouzen. Amen, amen, pravím vám: Kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má věčný život.“ Tuto Boží pravdu nemůže nic změnit – stojí a bude stát navěky!

Křesťané, držte se jí, ať přijde cokoliv. Satan vám řekne: „Existuje mnoho důkazů, můžete je vyvrátit?“ Řekněte mu, ať se stará o své vlastní záležitosti. Bude vám říkat: „Víš, jak jsi nedokonalý i po svém obrácení?“ Odpovězte mu, že ani on není tak úžasně dokonalý, aby si mohl dovolit měřit své chyby s vašimi. Když řekne: „Pokud ses opravdu změnil, neměl bys mít takové myšlenky a pocity,“ nediskutujte s ním, ale sami sebe posilujte tím, co je psáno: „Kristus Ježíš přišel na svět spasit hříšníky“ a „aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ Když věříte v Něho, nemůžete zahynout, ale máte věčný život, protože „je psáno“! Na to spoléhejte, a i kdyby zde bylo padesát ďáblů v jednom, nepřemůže vás!

Ale pokud toto „je psáno“ opustíte, satan o tom ví mnohem víc než vy. Je mnohem starší a velmi důkladně prostudoval lidskou povahu a zná všechny naše slabiny. Váš boj s ním bude nerovný. Nehádejte se s ním, ale vrhněte mu do tváře Boží pravdu „je psáno“. Satan nemůže snést neomylnou pravdu Boží, neboť ona je smrtí lži, a on je otec lži. Kamkoliv

sahá pravda Božího slova, tam je věřící v bezpečí. Pokud je Boží slovo převrácené, veškerá naděje je ztracena, ale požehnán buď Bůh, že to tak není! Utečte do pevnosti Božího slova vy, kdo jste pokoušeni!

Náš Pán používal Písmo k tomu, aby zvítězil nad pokušením. Byl pokoušen k nedůvěře. U Jeho nohou ležely kameny, které se v očích světa podobaly chlebu. Nebyl zde žádný chléb a On byl hladový. Nedůvěra říkala: „Bůh tě opustil, zemřeš hlady, přestaň být služebníkem, staň se Pánem a přikaz, aby se tyto kameny staly chlebem.“ Ježíš se však postavil proti tomuto pokušení. Postaral se sám o sebe tím, že řekl: „Je psáno.“ Nuže, vy mladí i staří křesťané, Prozřetelnost vás možná postavila na místo, kde se obáváte, že budete sami. A pokud máte strach, že se o vás Bůh nepostará, objeví se temné vnuknutí: „Udělám to tak, jak to dělají nespravedliví, a zajistím se v této situaci.“

Takový skutek by nebyl správný, ale mnozí, povzbuzováni satanem, by to přece udělali. Satan šeptá: „V nouzi je všechno dovoleno. Chop se příležitosti, která se ti nabízí!“ V takové hodině odrazte nepřítele oním: „Je psáno: Nepokradeš!“ Je nám přikázáno, abychom nikdy nesáhli po cizím nebo abychom nepodváděli svého bližního. Je psáno: „Doufej v Hospodina, konej dobro, v zemi přebývej a zachovávej věrnost. Hledej blaho v Hospodinu, dá ti vše, oč požádá tvé srdce.“ Je psáno: „Žádné dobro neodepře těm, kdo žijí bezúhonně.“ Jen takto můžeš bezpečně čelit pokušení k nedůvěře. Satan pokoušel Pána a vyzýval ho k nerozvážnosti: „Pokud jsi Syn Boží, vrhni se dolů.“ Kristus však měl připraveno slovo Písma, aby odrazil satanův útok.

Mnozí čelí pokušení, aby byli nerozvážní. „Patříš mezi Boží vyvolené, proto nemůžeš zahynout. Můžeš hřešit, nemusíš být tak opatrný. Ačkoli padneš a zhřešíš, v konečném důsledku nezahyneš,“ to šeptá satan a ne vždy umí nezkušený věřící odpovědět na tyto jeho spekulace. Když jsme někdy v pokušení podlehnout takovým úvahám, myslíme na to, že je psáno: „Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení.“ Je psáno: „Především střež a chraň své srdce, vždyť z něho vychází život.“ Je psáno: „Proto buďte svatí, neboť já jsem svatý.“ „Buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“ Pryč s tebou, satane, nechceme hřešit – brát Boží milost nadarmo. To by byla ďábelská odplata za Boží dobrotu. Je nám odporná myšlenka, že budeme hřešit, aby se rozhojnila milost!

Satan nás napadne i pokušením zradit Boha a vzývat jiné bohy. „Vzývej mě,“ říká, „a když to uděláš, dostaneš velkou odměnu.“ Postaví nám před oči nějaký pozemský předmět, ze kterého si uděláme modlu, nějaký sobecký cíl, za kterým se máme hnát. Tehdy je Boží slovo naší jedinou obranou: „Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí.“ „Nepatříte sami sobě! Bylo za vás zapláceno výkupné.“ „Abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba.“ „Děti, varujte se modlářství.“ Když budeme citovat tato slova z celého svého srdce, nepodlehne.

Milí, musíme se oddělit od hříchu. Pokud nás Kristus opravdu vykoupil z hříchů, nemůžeme snést myšlenku, že bychom do nich opět padli. Kdo nachází v hříchu potěšení, není Boží dítě. Jestliže jste Boží děti, nenávidíte hřích dokonalou nenávistí a ošklivíte si ho z celé své duše. Svobodu od hříchu si udržíte, pokud se ozbrojíte svatým a čistým Božím

slovem, které bude očišťovat vaši cestu a vaše srdce bude poslušné hlasu třikrát svatého Boha.

Náš Pán dále používal slovo jako vodítko na cestě. To je velmi důležité. Příliš mnoho lidí si zařídí cestu života podle toho, co sami nazývají Božím vedením. Dělají něco špatně a říkají: „Zdá se mi, že je to Boží vůle.“ Divil bych se, kdyby Jonáš, když šel do Jafy, aby utekl do Taršíše, považoval za Boží vedení, že byla právě připravena loď k odplutí. Pokud to tak bylo, byl jako mnozí, kteří dnes uvažují podobně. Pokoušejí se svalit svou vinu na Boha, neboť považovali za svou povinnost jednat, jak jednali, protože to bylo Boží vedení. Náš Pán se nenechal vést ve svém chování okolnostmi. Asi každý, kromě našeho Pána, by poslechl pokušitele, a pak by řekl: „Byl jsem velmi hladový. Seděl jsem v poušti a zdálo se mi, že je to Boží vedení, když mě tam vypátral nějaký duch a zdvořile mi navrhl právě to, co jsem potřeboval, tedy abych proměnil kameny v chléb.“

Bylo to Boží vedení, ale byla to zkouška od Boha. Když jste v pokušení udělat něco špatného, abyste se dostali ze své nouze, řekněte si: „Toto je zkouška, ale nevím, co mám dělat, proto se budu držet svého pravidla ‚je psáno‘.“ Pokud se v životě budete řídit takzvaným, tedy zdánlivým Božím vedením, tisíckrát se zmýlíte, ale když budete následovat „je psáno“, budou vaše kroky upevněny moudrostí. Naším vodítkem nemají být ani zvláštní dary a zvláštní výsady, které vlastníme. Kristus byl na vrcholku chrámu a mohl se vrhnout dolů, a je možné – ne, je jisté – že, kdyby se rozhodl to udělat, nic by se mu nestalo. Přesto nepoužil své zvláštní výsady jako důvod k nerozvážnosti.

Je pravda, že svatí budou zachováni. Písmo bezpochyby učí, že nás milost zachová až do konce. Právě proto nemáme jednat nerozvázně, ale máme poslouchat Boží slovo. Jestliže někdo říká: „Jsem Boží dítě, jsem si jistý, že se mi nic nemůže stát, proto žiji tak, jak se mi líbí,“ dokazuje tím, že není Božím dítětem, protože Boží děti nezaměňují Boží milost za nevázanost. Souhlasilo by to s ďáblovou logikou, kdybychom říkali: „Jsem omilostněn více než jiní, proto smím Pána pokoušet víc než jiní.“ Je psáno, že my milujeme, protože Bůh napřed miloval nás a že podle toho poznáváme, že milujeme Boha, že zachováváme Jeho přikázání.

Satan se snažil svést našeho Pána tím, že Mu nabídl osobní prospěch. „Všechno tohle ti dám,“ řekl. Ale Kristus se ve svém jednání neřídil svým osobním prospěchem, ale odpověděl: „Je psáno.“ Jak často jsem slyšel lidi říkat: „Nejsem rád v této církvi, se kterou nesouhlasím, ale pokud z ní odejdu, ztratím tohle velké pole působnosti.“ Podle takového smýšlení mohl náš Pán říci: „Když před ním padnu a vykonám tento malý obřad, budu mít obrovské možnosti. Všechny říše světa budou moje! Jsou tady mnozí ubozí, utlačovaní otroci, mohl bych je osvobodit. Hladové a žíznivé bych mohl zaopatřit vším, co potřebují. Země by byla šťastná, kdybych byl jejím králem. Vždyť právě za toto všechno jsem přišel zemřít. Když toho mohu tak snadno dosáhnout v jediném okamžiku tím, že skloním kolena před tímto duchem, proč bych to neudělal?“

Mysl našeho Pána byla na hony vzdálená od tohoto zlého ducha kompromisu. V dnešní době mnozí říkají: „Musíme ustoupit alespoň v maličkosti. Když se budeme izolovat, uvízneme ve svých vlastních ideálech! Pokud slevíme v maličkostech, prosadíme svou vůli ve větších věcech.“ Tak nerozvázně dnes mluví mnozí, ale náš Pán tak nemluvil.

Ačkoliv by Mu mohl být k dispozici celý svět, kdyby se jen jedinkrát sklonil před svým nepřítelem, neudělal to! Jeho zásadou bylo „je psáno“, ne nějaký vliv nebo osobní prospěch.

Moji milí bratři a milé sestry, možná se stane, že vám bude zatěžko dělat to, co je správné. Tvé možnosti selžou, dostaneš se do nouze, ale naléhavě tě prosím, udělej to, co je správné, ať to stojí cokoliv. Když budeš nekompromisně kázat Boží slovo, nebudeš ctěný a vážený a nebudou tě považovat za vůdce křesťanské církve. Budeš považován za jednostranného a malicherného. Ale i přesto mluv otevřeně, beze strachu, co přijde potom. Nedělejme si starosti s tím, co se stane s námi nebo s naší pověstí, co se stane se světem nebo se samotným nebem. Naší jedinou povinností je konat vůli našeho Otce. Naší zásadou musí být „je psáno“. S tvrdohlavostí, jak to nazývají lidé, a rozhodnou odevzdaností, jak to vidí Bůh, následujte svého Pána a Jeho neomylné slovo přes kal a bahno, přes záplavy a plameny. Následujte celé zapsané Boží slovo a neriskujte nikdy svou horlivou poslušnost kvůli různým osobním výhodám nebo kvůli nějaké jiné výmluvě, kterou vám satan klade do cesty.

Všimněte si dále, že náš Pán používal ono „je psáno“, aby zůstal v Duchu. Rád myslívám na Kristovu rozvážnost. Nic ho nevyvedlo z rovnováhy. Je hladový, satan Mu, aby si stvořil chléb, a On odpovídá: „Je psáno“. Vzal Ho na vrchol chrámu, ale On říká: „Je psáno“ právě tak klidně, jak bychom to asi řekli my, když sedíme v křesle. Celý svět Mu klade k nohám, On stojí a dívá na jeho slávu, ale není jí oslepen. Také tady je tatáž odpověď: „Je psáno“. Nic nedává člověku tolik síly k sebeovládání, nedělá ho tak rozvážným a klidným ve všech situacích

života, jako neustálý návrat k té neomylné Knize a připomínání si výroků Boha, který nemůže lhát. Vyzývám vás, bratři, jednejte právě takto!

Poslední myšlenka týkající se tohoto bodu je: Náš Pán nás učí používat Písmo, abychom zvítězili nad nepřítelem a zahnali ho. „Jdi,“ říká nepříteli, „neboť je psáno!“ I vy zaženete pokušení, když budete trvat pevně na tomtéž. „Bůh to řekl, Bůh to zaslíbil. Bůh, který nemůže lhát – Jeho vlastní slovo milosti je silné tak jako to slovo, kterým podpírá nebe.

3. BIBLE – JAK JI POUŽÍVAT

Právě tak jako si náš Pán zvolil zbraň a učil nás, k čemu se používá, ukazuje nám také, jak s ní máme zacházet. Jak máme používat tento meč „je psáno“? Především to máme dělat s nejhlubší bázní. Ať je pro vás každé slovo, které Bůh vyslovil, zákonem a evangeliem. Nikdy si s ním nezahrávejte. Nepokoušejte se vymknout jeho síle nebo změnit jeho význam. Bůh k vám mluví v této knize právě tak, jako kdyby znovu sestoupil na horu Sinaj a pozvedl svůj hlas v hromobití. Rád otvírám Bibli a modlím se: „Pane, nech přeskočit slova ze stránky této knihy do mé duše. Udělej je Ty sám živými, oživujícími, mocnými a čerstvými v mém srdci.“

Náš Pán sám znal moc slova. Nebyl to ani tak ďábel, kdo zakusil moc „je psáno“, jako Pán sám. Řekl: „Ne, nebudu přikazovat kamenům, aby se staly chlebem, důvěřuji Bohu, který má moc zachovat mě bez chleba. Nebudu skákat dolů z chrámu – nechci pokoušet Hospodina, svého Boha. Nebudu uctívat satana, neboť jedině Bůh je Pán.“ Člověk Kristus cítil bázeň před Božím slovem, a tak se pro Něho stalo mocí. Snižovat Písmo

znamená okrádat se o jeho pomoc. Ctěte ho, prosím vás, a děkujte Bohu, že nám ho dal.

Budte připraveni použít Boží slovo. Náš Pán Ježíš Kristus měl vždy připravenou odpověď: „Je psáno“. Dobrý pracovník má pro podnik velkou cenu. Také křesťan zběhlý v Písmu je velmi užitečný v Božím domě. Mějte Písmo vždy po ruce! A ještě lépe – slova Písma musíte mít ve svém srdci. Uložte si do paměti co nejvíce textů z Božího slova a v co nejpřesnějším znění. Křesťan by neměl dělat chyby, když cituje slova Písma podobně, jako je nedělá ten, kdo cituje Vergilia nebo Homéra. Učenci rádi používají přesné termíny a i my bychom měli zacházet s Písmem se stejnou pečlivostí.

Náš Pán znal tolik z Písma svatého, že svůj boj na poušti vybojoval jenom s použitím textů z jedné jediné knihy, z Deuteronomia. Přestože měl k dispozici celý Starý zákon, držel se jen jedné knihy, jako kdyby chtěl satanovi dát jasně najevo, že nemá nedostatek munice. Pokud by chtěl ďábel pokračovat v pokušení, měl Pán v rezervě ještě bohaté obranné prostředky. „Je psáno“ je zbrojnice, kde visí tisíce zbrojí, všechny štítý mocných mužů. Není to pouze jedna zbroj, ale jsou jich tisíce, desetitisíce zbraní určených do boje. Jsou zde texty, které jsou nám v různých situacích pomoci. Jsou dost silné, aby odrazily jakýkoliv druh útoku.

Bratři a sestry, studujte důkladně Boží slovo a mějte ho vždy po ruce. Nedělejte to s Biblí jako jeden hlupák s kotvou, kterou nechal doma. Chyběla mu, když se dostal do bouře. Mějte tohoto neomylného svědka stále po boku, když se k vám přibližuje otec lži. Snažte se pochopit jeho

smysl, abyste mohli rozlišovat mezi pravdivým a překrouceným slovem. Polovina všeho zla ve světě, a pravděpodobně mnohem víc, není způsobena přímo lží, ale překroucením pravdy.

Ďábel, který zná Boží slovo, vezme nějaký výrok Písma, zkrátí ho, něco přidá a napadne tím Krista. Ale Pán Ježíš se s ďáblem nedohaduje – vždyť ďábel umí také citovat Písmo – ale místo toho mu vmete do tváře ten správný text. Neřekl: „Takhle to není psáno – to jsi překroutil,“ ale dává mu okusit, co přesně „je psáno“, a tím ho ničí. Dělejte totéž! Zkoumejte Písmo! Okuste svými ústy jeho skutečnou chuť a zapamatujte si ji, takže když řeknete „je psáno“, nedopustíte se chyby. Někteří považují své vyznání víry za zbraň rovnocennou Písmu. To je omyl. Ani biblické citáty vytržené ze souvislosti, překroucené a zfalšované nejsou „je psáno“. Je třeba znát prostý význam slova a rozumět mu. Čtěte slovo Boží a modlete se za pomazání Duchem svatým, abyste slovo znali a rozuměli jeho významu. Takto důkladně vyzbrojeni nepodlehnete nepříteli.

Bratři, učte se přijímat Písmo pro sebe osobně. Jeden z veršů, který náš Pán uvedl, trochu pozměnil: „Nebudeš pokoušet Pána Boha svého.“ V originále to zní: „Nepokoušejte Hospodina, svého Boha.“ Ale jednotné číslo je obsažené v množném a je vždy požehnáním ho tam nalézt. Učte se používat Písmo tak, abyste všechny jeho pokyny, předpisy a zaslíbení, všechny jeho doktríny vztahovali na sebe. Chléb, který zůstane ležet na stole, nenasytí. Pouze chléb, který sníte, vás opravdu nasytí a posílí.

Stůjte za slovem za každou cenu, pokud jste si ho přivlastnili. I kdybyste tím, že se vzdáte jen jednoho verše, dokázali proměnit kameny na chléb, nevzdávejte se ho. Kdyby vám odvržení jedné zásady umožnilo

létat ve vzduchu jako anděl, neodvrhujte ji. Přestože by vás obrácení se proti Božímu slovu udělalo vládcem celého světa, nepřijímejte nabízený úplatek. K zákonu a svědectví – stůjte zde! Buďte muži Bible. Jděte tak daleko, jak jde Bible, ale ani milimetr dál. Kdyby vám příkyvoval Kalvín nebo Luther, a vy si jich važte, nebo kdyby s vámi souhlasil Wesley, a vy si ho važte, držte se Písma, jedině Písma! Pokud by váš kazatel zbloudil, modlete se, aby se vrátil, ale nenásledujte ho! I kdybychom my nebo anděl z nebe kázali jiné evangelium, než vás učí Bible, nevěnujte nám prosím žádnou pozornost – ne, ani na okamžik. Jenom zde je neomylnost – svatý Duch, který promlouvá v této knize.

Myslete nakonec ještě na to, že Pán Ježíš byl plný Ducha: „Ježíš se vrátil od Jordánu plný Ducha svatého. Duch ho vodil... po poušti.“ Boží slovo bez Ducha Božího pro vás nemá žádný užitek. Pokud nerozumíte obsahu nějaké knihy, co je nejlepšího udělat, abyste ji pochopili? Můžete napsat autorovi a žádat ho o vysvětlení! Zde máte knihu, kterou máte číst, a její autor je neustále dostupný, takže se nemusíte obávat, že jí nebudete rozumět. Duch svatý přišel, aby s námi zůstal navěky. Zkoumejte Písma, ale prostě o světlo Ducha a žijte pod Jeho vlivem.

Ježíš bojoval se starým drakem „plný Ducha“. Bil ho touto zbraní, protože Boží Duch byl s Ním. Jděte s Božím slovem jako s dvojsečným mečem v ruce. Dříve však, než vstoupíte na bojiště, prostě Ducha svatého, aby vás pokřtil v sobě, abyste mohli překonat všechny protivníky a zvítězit. Ať vám Bůh žehná pro Ježíše. Amen.

VÍŠ, O ČEM JE KŘÍŽ?

Tim Conway

www.illbehonest.com

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Vydává Reformace.cz

Hošťálkova 1C, Praha 6, 169 00

ISSN 2336-8349